

2011. június

Adventszemle

Dán – a megalkuvások városa 6

A Prófétaság Lelke:
ihlettség
és tekintély 8

Teológiai tanárok
Találkozója 20

Az ébredés
ideje 31

**A kiadó
megnyitja kapuit**

Tartalom

Adventszemle

„Íme, Én hamar eljövök...”

Küldetésünk, hogy Urunkat, Jézus Krisztust dicsőítsük határtalan szeretete bizonyítékainak ismertetésével. Célunk az, hogy cikkeink és híreink által olvasóink jobban megismerjék a Megváltót, és reménykedve várják közeli eljövételét.

- 3 Vezércikk** *Virgiliu Peicu*
Vendégek hosszú távra
- 4 Lelki élet** *Iosif Diaconu*
Gyógyír a kettős életre
- 6 Bibliai történelem** *Traian Aldea*
Dán – a megalkuvások városa
- 8 Teológia** *Gerhard Pfandl*
A Prófétaág Lelke: ihletettség és tekintély
- 10 Viață și Sănătate** **Kiadó**
A kiadó megnyitja kapuit
- 19 Kommunikáció** *Cristian Purnea*
Híd az emberek felé (II)
- 20 Esemény** *Szallós-Farkas Zoltán*
Teológianárok Találkozója
- 22 Nevelés** *George Knight*
A gyémánt oldalai – lelkeszi szolgálat és nevelés (II)
- 24 Egészség** *Laura Fierbințeanu*
A depresszió – minket is érinthet? (II)
- 25 Női misszió** *Brândușa Cristescu*
„Maradj Mellettem!”
- 26 Hírek**
- 28 Párbeszéd** *Florin Lăiu*
„A jó és a gonosz ismerete”
- 30 Gyermekoldal** *Alina Badea*
Honnan jön...?
- 31 Szívtől szívnek** *Georgel Pirlitu*
Az ébredés ideje

Adventszemle

2011. június

A Romániai Hetednap
Adventista Egyház
hitnevelő és tájékoztató
havilapja

Igazgató
Iacob Pop

Főszerkesztő
Virgiliu Peicu

Tanácsadók
Teodor Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar,
Eduard Călugăru, Georgel Pirlitu,
Paul Pauliuc, Lucian Cristescu, Mihai
Maur, Romeo Asanache, Daniel Delcea

Különleges munkatársak
Romică Sîrbu, Nelu Burcea, Ciprian
Iorgulescu, Daniel Chirileanu, Marius
Munteanu, Constantin Dinu

Grafika
Irina Toncu

Fordította:
Mezei Áron, Papp Andrea

Szerkesztő:
Mezei Áron

Műszaki szerkesztő
Szócs Erzsébet

A magyar szerkesztőség címe
400107 Kolozsvár
str. Cuza Vodă nr.12
tel.: 0264-599512, 0264-599413
fax: 0264-599413

E-mail: adventszemle@yahoo.com

Nyomtatás
Fast Print Nyomda,
Str. Țepeș Vodă nr. 111, sect. 2
Bukarest, tel. 021 323 00 20
Fax. 021 323 00 40

ISSN 1842 - 3361

Vendégek hosszú távra

A június már első napjától kezdve a gyerekek hónapjának számít kultúránkban. Annak az alkalma, amikor különleges időt és teret szánunk gyerekeinkre. Saját gyermekkorunkra gondolunk, fiaink, lányaink és unokáink születésére és igyekszünk megajándékozni őket, meglepetést szerezni nekik. E hónap kezdetét szépnek, kellemesnek és nosztalgikusnak mondhatnánk! De mit mondunk gyermekeinkről? Kik ők? Mit jelent számunkra a gyermekkoruk?

A történet két fiatallal kezdődik, akik már kinőttek a serdülőkorból. Egymásra találnak az élet nagy parkjában, egymásban önmagukra lelnek, ismernek és egymás mellett maradnak. A fiú felfedezi, hogy baloldalán hiányzik egy bordája, a lány érzi, hogy családja védőszárnyánál többre van már szüksége, és felfedezte, hogy a vonzó idegen jelenléte biztonságérzetet nyújt. Majd egyszer csak ott állnak Isten előtt boldogan, egymásnak örök hűséget fogadva. Kezdetét veszi a családi létezés alpinizmusa.

Mindenki örül a fiatal házaspárnak, de különösen Isten. És mivel az öröm mindig ajándékban fejeződik ki, Jézus egy napon meglepetésben részesíti őket: „Kedveseim, szeretném, ha megismernétek egy másfajta szeretetet, amely boldoggá teszi Istent. Vendéget küldök hozzátok. Valakit, aki engem énekre indít. Isten ajándéka ő számotokra. Segíteni fog nektek, hogy az életet több dimenzióból lássátok, mosolyra derít és serkenti bennetek az élni akarást; fényt hoz az életetekbe és segít megértenetek, milyen az élet a mennyben. Nagyon érzékeny és törékeny. Általa meg fogjátok tanulni, hogy vigyázzatok, hogyan bántok a finom dolgokkal. Ki fogja színezni létezéséteket, megtölti nyíltartókat és célokat ad elétek; így életetek gyümölcsöző és beteljesült lesz. Iránta való tiszta szeretetek folyton visszatükrözi Isten felétek áramló szeretetét.

De ne feledjétek! Ne sajtátsátok ki őt magatoknak. A gyerek Isten ajándéka. Nem a tiétek, hanem az Övé. Bánjatok velük úgy, mintha a menny küldöttei lennének. Viselkedésetek tükrözze Isten jellemét, hogy megtudják, ki legfőbb Atyjuk. Szeressétek őt minden erőttökkel és mély gyengédséggel, hogy kiáradhasson rájuk a *korai és késői eső*. Egy napon el kell majd vinnetek őket a mennyei templomba.

„Íme, Uram, itt vannak, akiket nekem adtál...”

De addig tanítsátok őket arra, hogy maradjanak meg Isten mellett, ti pedig maradjatok mellettük. Kísérjétek el világukba, és ne próbáljátok saját kitaposott ösvényeitekre kényszeríteni őket! Hagyjátok, hogy megtalálják a menny felé vezető saját útjukat. Ők nem biztosítási szelvények az öregkorra, hanem Isten megoldásai azok számára, akiket Ő szeret. Amikor az apa és anya nem tisztelik egymást szeretetben, a gyerekek életében leáldozik a nap, és sötétségben maradnak. Akkor kezdenek el sötét dolgokat tenni.

A fény és tanítás egyetlen forrása számukra, amikor látják, hogy szüleik szeretik egymást.

Ne éljétek úgy, hogy majd árván jussanak a mennybe. Legyetek ott ti is, velük együtt. Örüljétek örömeiknek, és merítsetek boldogságukból! Ők Isten ajándékai.

Az életévek villámgyorsan mennek. Egy nap majd azt mondják nektek, hogy útra készen állnak. Akkor megdöbbenek, meglepődtek és az elején nem fogjátok megérteni szavaikat. De nekik is el kell indulniuk azon az úton, melyen mindenki elindul. Rádöbbenek, hogy ők, a ti gyerekeitek Isten felnötteivé váltak. Úgy néztek majd utánuk, mint vendégeitek után. Igen, ők is vendégek voltak. Hosszú távra. Mennyből érkező, a menny felé haladó vendégek. ■

Virgiliu Peicu, a Curierul Adventist főszerkesztője

Gyógyír a kettős életre

A sáfárság – vagy az élet keresztény szempontú felhasználása – egyre ritkábban érintett téma. Léteznek kiadványok és megbeszélések, amelyek érintik a sáfárság bizonyos vonatkozásait, de ezek mintha nem állnának össze egyetlen rendszerbe, mint az Isten országának állampolgárságából eredő életvitel egységes elemei. Ez abból fakad, hogy a szekularizáció hatására az emberek úgy tekintik saját vallásukat, mint amelynek semmi köze a valóságos életükhöz. A vallás olyan számukra, mint egy fiók, melyet csak bizonyos helyen és időben nyitnak ki. Ezen kívül az élet teljesen elkülönül a vallástól.

Ennek az áramlatnak a befolyásától mi, hetednap adventisták sem vagyunk mentesek. A gyülekezeti és a hétköznapi élet egyre távolabb kerülnek egymástól. Van egy vallásos nyelvhasználatunk és egy másik, melyet a munkakörben használunk; van egyházi zenénk, és van, amit az autóban szoktunk hallgatni... A felhőkben eljövendő Krisztus várásába vetett hit és remény már nem vezérelv az életünkben. A megvallott hit (bárkinek, bárhol bizonyosságot teszünk) észrevétlenül alkalmi hitté (megvalljuk, ha rákérdeznek) válik az életünkben.

A keresztény sáfárság éppen erre a valós tényre irányítja figyelmünket. De ahhoz, hogy tisztában legyünk, mit is kell tennünk ilyen helyzetben, először szükséges megértenünk, mint is jelent az élet keresztény szempontú felhasználása.

Isten titkainak sáfárai

Amikor keresztény sáfárságról hallunk, leggyakrabban a pénz és a tizedben való hűség problémájára gondolunk. Tagadhatatlan, hogy a keresztény sáfársághoz a pénz is hozzátartozik, viszont ebben a kérdésben az újjászületett ember életének minden vonatkozását szem előtt kell tartanunk.

Az élet felhasználása keresztény értelemben azt jelenti, hogy időm nem csak egy része Istené; vagyis Neki szentelem, ami kijár (a hetedik napot), a többit pedig tetszésem szerint használom fel. A keresztény sáfárság annak tudatosítását jelenti, hogy az időm teljes egészében Isten ajándéka, és nem csak a hetedik, hanem minden nap felhasználásával felelni fogok Előtte.

Keresztény sáfárnak lenni nem korlátozódik csupán arra, hogy félreteszem tizedem egy részét. A keresztény

sáfár megérti, hogy minden jövedelme az isteni gondoskodásnak köszönhető. A keresztény felelősségteljesen fogja felhasználni mindenét, hogy terjessze Isten országát, melyhez tartozik.

Ez a látásmód kiterjed az élet minden területére: egészség, munka, család, beszéd, öltözködés stb. A keresztény mindenre úgy tekint, mint ami az Istené, önmagát pedig munkatársának látja.

A pogányok mindent, amijük volt és önmagukat is a saját tulajdonuknak tekintették. Azt hitték, hogy bizonyos szolgálatokat kell tenniük az isteneknek, hogy cserébe azoktól egészséget, védelmet és létük fenntartásához szükséges dolgokat kapjanak. A pogányok felfogásában az istenek nem szerették, csak kihasználták az embereket. Miután rendezték tartozásaikat a bálványokkal szemben, az emberek saját belátásuk szerint használhatták, amijük volt.

A vallásos és hétköznapi élet napjainkban észlelhető elkülönülése ugyanezen, az Istenről vallott szemléleten alapszik. A keresztény kötelességének érzi átadni Istennek egy részt abból, amije van, azokért cserébe, amit Isten tesz érte. Az idő és javak többi részét pedig tetszése szerint tekozolhatja.

Mennyire más az, ahogyan a Szentírás feltárja előttünk Istent! Isten mindent szeretetből tesz értünk. A Biblia szerint Isten számára az ember nem csupán eszköz. A Biblia „Atyának” nevezi Istent, aki életet, egészséget, időt és anyagiakat ad. Ő ezt szeretetből és örömmel teszi. Következésképpen, az ember nem úgy jelenik meg a Szentírásban, mint aki úr a dolgai felett. Ő Isten gyermeke és sáfár mindazon dolgokon, melyekkel rendelkezik. Isten a tulajdonosa az ember életének, javainak és idejének.

Az ember pedig azzal bizonyítja hűségét, ha ezeket az ajándékokat Isten dicsőségére használja.

A Hetednapos Adventista Egyháznak van egy osztálya, melynek feladata, hogy segítsen a tagoknak megtérésen alapuló életvitelt gyakorolni. A Keresztény Sáfárság Osztály útmutatást biztosít a keresztényi élet minden területén.

Ezt az osztályt 1966-ban, a Generál Konferencia 50. Ülésszakán jött létre. A világegyház szintjén 2005-től a szamoai Erika Puni ennek az osztálynak a felelőse. Az Euro-Afrikai Divízió keretében, melyhez Románia is tartozik, Paolo Benini (Olaszország), a Román Unió szintjén pedig Eduard Călugăru irányítja a Keresztény Sáfárság Osztály tevékenységeit.

Hogyan lehetek keresztény sáfár?

A modern – független és kapitalista szemléletű – ember hajlamos elutasítani annak gondolatát, hogy csupán sáfár, nem pedig tulajdonos. Éppen ezért nem is meglepő, hogy szükségét érezte megosztani életét: Istenért és önmagáért. De hogyan képes az önzőnek született és függetlennek nevelt ember magáévá tenni az élet keresztény szemléletű felhasználásának modelljét?

Ehhez a kiindulópont a megtérés vagy újjászületés. Isten nem várja el tőlünk, hogy kínlódva váljunk keresztény sáfárokká. Azt szeretné, ha mi örülnénk egy ilyen élet lehetőségének. Ezért keresztény sáfárrá válásunk kulcsa a megtérés tapasztalata, Isten megismerése a kereszt fényében.

Miután megismerjük Istent, örülni fogunk, hogy úgy élhetünk, ahogyan Ő szeretné. Mint az Atya fiai, akiket a Bárány vére megmosott és megtisztított, már nem fogjuk értelmét látni az Istentől elkülönült életnek.

Csak akkor élhetünk eredményes életet keresztény szempontból; csak akkor nem fog túl hosszúnak tűnni a szombat; csak akkor láthatjuk a szerelóműhelyt anyagok gyülekezési helyének, csak akkor válhat a hétköznapi beszédünk prédikációvá, és csupán akkor nem leszünk feszélyezettek adakozáskor, ha eljutunk Isten és önmagunk megértésére. ■

Iosif Diaconu, a Román Unió Keresztény Sáfárság Osztályának társigazgatója.

Nyomok a Sziklán

Június az adventtörténelemben

1863. június 5. – Egy imaösszejövétel alkalmával, melyet a Hillard családnál tartottak, Ellen White látomást kapott, melynek mély jelentősége volt a hetednapos adventistákra nézve. Ezt mindmáig „az egészségügyi reformról szóló látomás” néven ismerjük. Háromnegyed órát tartott, mialatt Isten kinyilatkoztatta tervét az egészséges életmóddal és annak hirdetésével kapcsolatban. Az akkor kijelentett különleges igazságok közül megemlítjük a következőket: mértékletesség a táplálkozásban és a munkavégzésben, a víz jelentősége, a vegetáriánus étrend értéke, az egészségünkről való gondoskodás és a másoknak való ilyen irányú bizonyosságtevés, „szent kötelessége”. Korabeli reformszemléletű orvosok sikerrel kezdték alkalmazni ezeket az elveket, amelyek a látomás nyomán megfelelő megvilágításba kerültek.

1885. június – S. N. Haskel és munkatársai először jutnak el Ausztráliába. 1874-ben, amikor Amerikában még csak kevesen voltak adventisták, Ellen White egy látomás nyomán kijelentette, hogy a nagyvilágban

mindenhol adventista kiadványokat fognak nyomtatni, az egyetlen ország pedig, amelyre emlékezett, Ausztrália volt. Ausztráliában, a nehézségek ellenére, a nyilvános evangelizáló kampányok, könyvevangelizálás, kiadványok és házról házra végzett munka hatására a mű gyorsan terjedt. Ellen White rövid időn belül odautazott, hogy támogassa a munkát.

1869. június 8. – Haskel testvérnő és imacsoportja megalapítják az első adventista szervezetet nők számára. A csoport minden szerda este összegyűlt imára és munkamegbeszélésre. Felosztották a települést, hogy mindannyiukra jusson egy-egy lakónegyed, ahol gondoskodjanak a szegényekről, betegekről és az evangélium iránt érdeklődőkről. Később leveleket küldtek nagyon sok címre. Amikor Maria Huntley került a szervezet élére, a levelek általi misszió átterjedt az Atlanti-óceánon túlra, és az egyik testvérnő megtanult németül, mert támogatni akarta ezt a fajta missziót. ■

Adrian Neagu, lelkész

DÁN – a megalkuvások városa

„Erre kivonultak az Izráel minden fiai és összegyülekezett a nép, mint egy ember, Dántól fogva Bersebáig...” (Bír 20:1)

Dán 2. kapuja, a királyi trón és az öregek padja

Dán Izráel legészakibb települése, a Hermon hegy lábainál. Ez a második hely, melyet Dán nemzetsége letelepedésre kiválasztott, miután Józsué felosztotta az országot. Már a bírák korában itt volt Izrael első bálványimádó kultusza, és itt emelte Jeroboám az első nem-biblikus kultikus központot. Kiváló adottságokkal felruházott lakói élen jártak a megalkuvásban, lelki területen. Mit tehetünk, hogy anyagi és más természetű kiváltságaink ne távolítsanak el bennünket Istentől?

A helység történeti bemutatása

Az 1960-as években naponkénti összetűzések zajlottak Izrael és Szíria határvonalán. Az izraeli hadsereg menedékhelyeket és sáncokat ásott. A közeli falu egyik lakosa felfigyelt a katonák által kiásott és szétszórta ősi falmaradványokra. Azonnal értesítette a régészeket, és tárgyalásokba kezdtek a hely védelme érdekében. A régészek még az összetűzések ideje alatt elkezdték az ásásokat az ellenséggel szemben fekvő oldalon, majd a háború végeztével az egész területre kiterjesztették kutatásaikat. 30 év kutatás és helyreállítás után, napjaikban Tel Dán az egyik legszebben restaurált királykori város. A látványosság fő pontjai: a várkapu, Jeroboám magaslata, a kanaánita korból származó hármass ívű kapu.

Ugyancsak innen ered a Jordán legnagyobb ága. Egy csupán néhány hektárnyi területen valóságos folyó tör elő a föld alól. A Jordán, csodálatos földrajzi keretbe foglalt és értékes régészeti leletekkel körülvett Dán forrása, az egyik legvonzóbb hely a turisták számára.

A vár nem jelenik meg a Józsué által elfoglalt és elosztott városok között, sem régi, Laisz, sem új, Dán megnevezéssel. A bibliai jelentés első ízben Bírák könyve 18. fejezetében említi, amikor a Dán nemzetség férfitagjai új letelepedési helyet kerestek. Rábukkantak a Hulé medence északi részén fekvő, a Hermon és Libán hegység között elterülő fennsíkon Laisz városára. Megtetszett nekik, elfoglalták, újjáépítették és más nevet adtak neki. Így lett a város neve Dán. Attól kezdve ez maradt Izrael legészakibb települése. Az országhatárok meghatározása a következőképpen jelenik meg a Bibliában: „Dántól Bersebáig”.

A város jelentősége

A település Közép-Kelet nagy kereskedelmi útvonala mentén fekszik. Közeliében ágazik el a Tenger Útja. Egyik ága a Golán fennsíkra vezet, a damaszkuszi útba torkollva, másik ága a Beka Völgyén folytatódik északi irányban, Babilon felé. Dán ezen fontos útvonalak kereszteződésénél, a hegyekbe vezető kapunál fekszik, ezért fontos és jól erősített várossá vált.

Fennállásának, a kanaánita foglaltságnak világos nyomai már a közép- és késői bronzkorból (2000–1550–1200) bizonyíthatóak. Ebből az időszakból maradt ránk az erődítmény és néhány egyedülálló értékű kapu. A legfontosabb a hármass ívű kapu, égetetlen agyagtéglából, melyet később földerődítmény alá temettek. Ez a kapu a nagy pátriárkák, Ábrahám, Izsák és Jákob idejében, a XIX.–XVIII. században keletkezhetett. Fennállásának fénykora Izrael északi királyságának időszakára tehető.

Az aranyborjú

Izrael északi királyságának megalakulása után Jeroboám Dán városát választotta vallási központjának kiépítésére. Ez egy nagy oltárból és egy szabadtéri magaslatból állt. Ehhez hasonló központ Bételben is létezett, a királyság legdélebbre fekvő településén.

Tel Dan: 1. kapu a „szekérparkolóval”, és izraelita városfalak

Bizonyos, hogy a két központ folyamatosan működött és nagy tömeget vonzott, megállítva ezzel a Jeruzsálem felé vezető természetes áramlást. A bételi központ, mivel sokkal közelebb állt Júdához, teljes mértékben elpusztult, valószínűleg Jósiás reformja idején (629–625). Dán érintetlen maradt, napjainkban is kutatás tárgya és látogatások célpontja.

Az áldozati oltárt faragott kövekből építették, 5×5 m alapterületű és 2,5 m magas lehetett. Érdekes módon, megtartotta a jeruzsálemi templom áldozati oltárának méreteit. Két teljes kőlépcső és öt lépcsőfok maradt fenn az oltár alapjából.

A magaslat, héberül *bamat*, 60×40 m. Szépen faragott kövekből állt, néhány méterre az oltár északi oldalától. A déli oldalon húzódó monumentális lépcsők kötötték össze a magaslatot az oltárral. A magaslat lapos tetején állt egy ma már nem létező építmény, mely valószínűleg annak a híres aranyborjúnak volt a helye, melyről Jeroboám így fogalmazott: „Ímhol vannak a te isteneid, oh, Izrael, akik téged kihoztak Egyiptomnak földéről.” (1Kir 12:28)

Az építmény keleti oldalán helyezkedtek el a királyi épületek. Ott tartották az edényeket, szerszámokat, ruhákat és a szolgálat-hoz szükséges eszközöket.

Ezt a szíriai hadsereg rombolta le Asa király parancsára (1Kir 15:18-21), Kr. e. 890 körül. Az újjáépítés második szakasza tisztán kivehető, és valószínűleg Akháb király idejéből származik (875–853). 732-ben az asszírok elfoglalták Izrael északi részét, a lakosságot pedig fogságba hurcolták. A szent kerület érintetlen maradt, de nem működött többé királyi szenthelyként.

A várkapu

Dán területén maradtak fenn a legszebb és legmonumentálisabb kapuk. Elsőként említhetjük a közép-bronzkori kánaánita periódusból származó hármast ívű kaput, majd az északi királyság idejéből fennmaradt izraelita kaput. Ez a kánaánita erődítményen kívül létezett és a vaskorból fennmaradt egyik legnagyobb izraeli kapuegyüttes. A város dél-keleti részén nagy területet foglalt el és három kapuból állt.

Az 1. kapu az úgynevezett „szekérparkolót” zárta le. A 2. kapu magába foglalta a király baldachinos trónját és a város bíraskodásra összegyűlt véneinek kőpadját. Ez egyedülálló az ország más városai között. A 3. kapu csak négy, hatalmas alapterületű szobát zárt körül.

A törvényszék, a jegyzőszék, az irattár, a házasságkötési terem, a férfiak gyűlése, az öregek tanácsa és a hadvezetés székhelye mind a város kapujában helyezkedett el. Ebből tevődött össze a klasszikus izraeli városvezetőség.

Régészeti adatok

A Baása király idejében zajlott szíriai hadjárat egyetlen győzelmi sztélét (emlékmű) hagyott maga után. Ebből egy töredéket találtak meg, a következő felirattal: „... Izrael királyai... Dávid háza...”. Ez a legkorábbi olyan régészeti adat, amely Dávid királyról beszél és ennek a királyi háznak a hírnevét bizonyítja. Az idegenek számára Izrael királyai Dávid leszármazottai voltak.

Tel Dan – a szent hely, a magaslat és az oltár

Ugyanerről a helyről származik egy másik, görög nyelvű szövegrészlet: „Isten, aki Dánban van”. Annak ellenére, hogy nagyon sok év eltelt már az oltár használatának beszüntetése óta, jelentősége megmaradt a hely leszármazottainak emlékeztetőben. A város lakott terület maradt a perzsa, görög és római időkben is. A Krisztus utáni első századokban hagyták el véglegesen, helyét a szomszédos Panias, a későbbi Cézarea foglalta el.

Az ország legészakibb területén, a szír és fóníciai határon, Jeruzsálemtől távol, Dán lakói megengedték maguknak, hogy a bibliai szabályokkal ellenkező, kultikus hódolati helyet építsenek fel. A pogány befolyás és a politikai érdekek megalkuvásra készítették őket. A város stratégiai és anyagi előnyei eltávolították a népet Istentől, sikerük és dicsőségük azonban rövid életű volt. Így végzi mindenki, aki ezt az utat választja. Dán olyan szomorú példa, amelyet soha nem kell követnünk. ■

Traian Aldea, régészprofesszor,
Adventista Teológiai Intézet

Dán 2. kapuja, a királyi trón és az öregek padja

A Prófétaság Lelke:

ihletettség és tekintély

A Szentírás kijelenti, hogy csak Isten lehet az erő és hatalom forrása (zsolt 83:18). Mint a természet és történelem Teremtőjének és Urának, joga van tekintélyt gyakorolni az emberiségen (Ésa 45:22-23). Az Ótestamentumban Isten ezt a tekintélyt átruházta egyes emberekre, akiket prófétáknak nevezünk (1Sám 3:20; 9:9) és akikkel rendszerint látomásban és álomban kommunikált (4Móz 12:6). Ők Isten szóvivői voltak népe előtt (Ez 24:21), amint Áron is Mózes szócsöve volt (2Móz 4:16). Az Újtestamentumban Jézus tekintélyét átruházta tanítványaira és az újszövetségi prófétákra. Így Pál 1Thess 2:13 versében elmondhatta: „...ti befogadván az Istennek általunk hirdetett beszédét, nem úgy fogadtátok, mint emberek beszédét, hanem mint Isten beszédét...” A prófétai beszédnek tekintélye van, mert Isten felruházta ezzel a tekintéllyel. Mózes tudta, hogy tekintélyt nyert Isten nevében beszélni, ahogyan Éσαιás, Péter és Pál is tisztában volt vele (2Kor 10:8), Isten gyermekei pedig úgy fogadták, mint Isten üzenetvivőit.

I. A nem kanonikus próféták tekintélye

A Szentírásban találunk kanonikus prófétákat, mint Mózes és Jeremiás, akiknek írásai bekerültek a bibliai kánonba. De találkozunk nem kanonikus prófétákkal is, mint Nátán, Ahija és Jehdó (2Krón 9:29), akiknek könyvei – bár ihletettek voltak – nem tartoznak a bibliai kánonba. Nem tudjuk, hogy Isten miért választott ki bizonyos könyveket, hogy részei legyenek a Szentírásnak, más könyveket pedig azon kívül hagyott. Minden bizonnyal tudta, hogy mire van az emberiségnek szüksége a megváltási terv megismeréséhez. Viszont amit a nem kanonikus próféták elmondtak vagy leírtak, ugyanolyan tekintéllyel és érvénnyel bírt kortársaik számára, mint Mózes vagy Éσαιás írásai (2Sám 12:7-15). Egy prófétai könyv tekintélye ihletettségének tényéből származik, és nem abból, hogy része

vagy sem a bibliai kánonnak. Jánossal a kánon bezárult, és többé egyetlen ihletett könyv sem kerülhetett bele.

Hogyha ma a régészek megtalálnák Nátán könyvét, az nem kerülne bele a kánonba, és bármilyen teológiai kijelentés csak kánonon kívüli ihletett és tekintéllyel bíró kijelentés maradna. A kánon nem más, mint egy sorozat könyv, melyet Isten szervezett egységbe, hogy népe hitének és életvitelének alapját képezze. Ez a könyvsorozat mindent magában foglal, amit az embernek szükséges tudnia üdvössége szempontjából. Pál apostol számos ihletett levelet írt – például a laodiceaiak számára (Kol 4:16) vagy a korinthusiakhoz írt első levél –, melyek elvesztek. Hogyha ma felfedeznék azokat, nem kerülnének be a kánonba, de ihletett levelek maradnának, a kánonon kívül.

II. Ellen G. White írásai

A Biblia Isten üzenetét közvetíti az ember számára minden korban. Mértékegységet jelent, melyhez igazodnunk kell. Minden kereszténynek a legmagasabb szintű irányjelző. Másrészt Ellen G. White írásai Isten üzenetét hordozzák egy bizonyos nép, maradékának egyháza számára egy adott történelmi időben. Írásai nem doktrínák, nem egy új standard vagy függelék, hanem segítségnyújtás a végidei egyház számára. Így ezeknek az írásoknak más céljuk van, mint a Bibliának, ezek „egy kisebb világosság, amely a nagyobb világosság felé vezet” (*Evangelizálás könyvek által*, 125. old.)

1982-ben a Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciája megjelentetett egy sor állító és tagadó nyilatkozatot Ellen G. White írásaira vonatkozóan (*Ministry*, 1982. augusztus). Az egyik ilyen kijelentés így pontosít: „Hisszük, hogy Ellen G. White Szentlélektől ihletett volt, írásai pedig mint ennek az ihletésnek a terméke, legfőként a hetednap adventistákra nézve

érvényesek és tekintély érvényűek.”

A tagadás részben világosan megjelenik, hogy bár Ellen G. White írásai és a Szentírás között nincs különbség minőségben vagy az ihletettség fokát illetően, a hetednapos adventisták „nem hiszik azt, hogy Ellen G. White írásai adalék lennének a Szentírás kánonjához.”

A következtetés az volt, hogy „Ellen G. White írásai

tekintélyének és ihletettségének helyes megértése védelmet jelent a következő két fajta szélsőséges állásfoglalással szemben: (1) az írások egy szintre helyezése a Szentírással a kánoni jelleget illetően és (2) az írások szokványos keresztényi irodalomnak minősítése”.

III. Ellen G. White írásainak tekintélye

A hetednapos adventisták elutasítják azt a feltevést, miszerint az ihletésnek léteznek fokozatai. Hiszik, hogy Ellen G. White Isten üzenetvivője volt, és az ó-, valamint újtestamentumi prófétákhoz hasonlóan ihletésben részesült. A következő kérdés adódik: Ha Ellen White ugyanolyan ihletett volt, mint az ó- és újtestamentumi próféták, milyen tekintélyt tulajdoníthatunk írásainak? Csak egyetlen válasz lehetséges: Ugyanolyan tekintélye van, mint a nem kanonikus próféták írásainak, melyek egy adott korra vonatkoztak. Ellen White nagyon világosan rámutatott írásainak eredetére. Csak két változat lehetséges: „Vagy Isten tanítja és feddi népét, hitének erősítésére vagy nem. Vagy Isten munkája vagy nem. Isten semmit sem tesz Sátánnal együttműködve. Az én munkám... vagy Isten vagy az ellenség pecsétjét viseli magán. Ebben a kérdésben nincs középút. A bizonyágtételek vagy Isten Lelkétől vagy a gonoszság lelkétől származnak.” (*Bizonyágtételek*, 5. kötet, 671. old.) A Battle Creek-i gyülekezetnek írt egyik levelében ezt írta: „Nem egyszerűen csak cikket írok, melyben kifejezem véleményem. Azt írom, amit Isten kinyilatkoztatott látomásban – a tróntól kiáradó értékes világosság sugarait...” (*Selected Messages*, 1. kötet, 27. old.)

Ugyanakkor hangsúlyozta, hogy írásai alárendelődnek a Szentírásnak, melyet „nagyobb világosságnak” nevezett (*Evangelizálás könyvek által*, 125. old.).

„Úgy kell tekinteniünk Isten Igéjét, mint a legfelsőbb tekintélyt” (*Bizonyágtételek*, 6. kötet, 402. old.),

és „a Szentírást Isten akaratának csalhatatlan kinyilatkoztatásaként kell elfogadnunk. Ez a jellem mércéje, a tantételek forrása és a tapasztalatok próbája” (*A nagy küzdelem*). „Ezért – mondja ő – White testvérnő bizonyágtételeit nem kell az első helyre tenni. Isten Igéje a csalhatatlan mérték... Indokolja álláspontját mindenki a Szentírással, és minden dolgot, amit igazságként állít, Isten Igéjével bizonyítson.” (*Evangelizálás*, 256. old.). Egy összejövetelen, melyet a Battle Creek-i kollégiumban tartottak a Generál Konferencia 1901-es ülésének előestéjén, Ellen White ezt mondta a vezetőknek: „Tegyétek félre White testvérnőt. Amíg nem tartjátok meg a Biblia igazságait, ne idézzétek szavaimat!” (*Spalding and Magan Collection*, 167. old.)

Ezzel együtt nem vonta kétségbe a prófétai ajándék jelenlétét munkásságában. „Isten kinyilatkoztatta szándékát az embereknek Igéjén keresztül, de ez nem tette szükségtelenné a Szentlélek folyamatos és irányt mutató jelenlétét. Ellenkezőleg, a Szentleket Megváltónk ígerte nekünk, hogy feltárja az Igét szolgálói előtt, hogy megvilágítsa és gyakorlatba ültesse Isten tanításait.” (*A nagy küzdelem*)

IV. Elismerés az egyház részéről

A Hetednapos Adventista Egyház már kezdettől elismerte Ellen White írásainak értékét és tekintélyét. 1855-ben az Advent Mozgalom vezetősége nyilvánosan kijelentette meggyőződését, hogy Ellen White írásai isteni eredetűek. Ebből fakadóan „kötelességünknek tekinthetjük, hogy kövessük írásait és magunkévá tegyük tanácsait, feddéseit” (*Review and Herald*, 1885. december 4.). Ettől a dátumtól kezdve a Generál Konferencia minden ülészakán megerősíti bizalmát Ellen White írásaiban, mint amelyek „Isten Lelkétől jövő tanítások” (*RH*, 1871. február 14.).

1980-ban, a texasi Dallasban megtartott Generál Konferencián elfogadták a 27 hitalapelveket, melynek 17. pontja tárgyalja az Ellen G. White munkásságában megnyilvánult prófétai ajándékot. Íme, mit találunk ebben: „Írásai, mint Isten szolgájáé, a folytonos és tekintélyt hordozó igazság forrásai, mely vigaszt, útmutatást, tanítást és feddést nyújt az egyház számára.”

Habár Ellen G. White halálától eltelt majdnem egy század, ihletett írásai továbbra is irányjelző és egyesítő tényezőt jelentenek az Adventista Egyház számára. ■

Gerhard Pfandl,
a Bibliakutató Intézet társigazgatója

A kiadó megnyitja kapuit

Mit teszünk mi itt a Kiadónál?

Szinte semmit: egy vessző, egy kijavított mondat...

Amit ma teszünk, tegnap is megtettük már:

Plakátok, könyvek, folyóiratok, és néha hibák.

(parafrázis A. Păunescu, *Női ének* című verse nyomán)

8:00 – reggeli áhítat. Milyen szépen hangzott ma az ének! Valaki altot énekelt, basszus is volt, és sok angyal – szebben nem is szólhatott volna. Az összhang csodálatos békéje szállt a lelkünkre. És a reggeli dicséret... Otthon is elolvastam, de itt valamit mindig jobban megértek, mindig új tapasztalattal gazdagodunk. Sorban imádkozunk, mindennap valaki más. Ma L-en van a sor. Ő mindig hálaadó imát mond – minden eddigi áldásért, mindenért, amit kér, és tudja, hogy meg is kapjuk... A lista hosszú: mi, majd a nyomdai munkatársak, akik terepen dolgoznak, azok, akik ma kapnak vagy vásárolnak egy könyvet, az aradi missziós program, X munkatársunk (minden nap közbenjárunk egy kollegáért), Y beteg édesapja, Z leánya, aki nehéz vizsga előtt áll... Ámen! Megfognak egymás kezét: Áldott napot!

8:15 – munkára fel! A nyomda kéri a családi könyv belső borítóját és a plakátokat. A gépészfűk egy óra alatt elvégzik a munkát. El kell készíteni a sablonokat, hogy haladjon a nyomtatás. A kész anyagnak holnapután Brassóba kell érkeznie. Kis példányszámról van szó – 3.000 darab, de még a kötés, csomagolás is időbe telik.

Nem szabad elszalasztanunk a Dél-Erdélyi Egyházterület lelkész-találkozóját. A könyvek egyszerre érnek oda az evangelizáció plakátjaival és szórólapjaival.

– Álljunk csak meg! A plakát betűtípusában nincsenek ékezetek. Ezt nem lehet úgy hagyni, ez nem SMS üzenet!

– Találtál még valamit az anyagban, kollegina?
– Figyelj, George, az 50. oldalon egy szó pluszban van...
– Jó, megoldottam. De így rossz lett a sorvégi elválasztás, és összefutottak a sorok! Kiigazítottam, van még valami?
– A 73. oldalon. És a ... oldalon. És a CIP-keret. Kész! Mehet!

– Liliana, készen vannak a szórólapok?
– Ebben a percben! Volt valami gond a színkeverésnél!
– Így szokott történni, ha valami sürgős! Mindennek már a tegnap kész kellett volna lennie. A szórólapok a plakáttal együtt mennek a nyomdába, az *Adventszemle* előtt. Ma azt is le kell adni. Holnap a *Priki* következik.

– Ti ott, kérlek, halkabban egy kicsit. Át kell olvasnom az áhítatosokat, és sehogy sem értem az egyik mondatot, tele van elírásokkal.

8:30... 9:30... 12:00... 16:00

Hogy telt el így az idő? Mit dolgoztunk ma?

Lefordítottunk 30 oldalt, betördeltük az *Élet + Egészség* felét, elvégeztük az *Adventszemle* korrek-túráját elejétől a végéig, még a tartalomjegyzéket is átolvastuk, ellenőriztük a lapszámozást, a kelteztést, a címekeket, a sorok és oldalak végét. Ezen kívül még sikerült stilizálni egy fárasztó fordítás 30 oldalnyi ne-hézkes szövegét. A *Bizonyságtételekből* kijavítottunk 40 oldalt és még 20-at a *Női Misszióból*. Dolgoztunk az *Idők Jelein*, elvégeztük 150 oldal első korrek-túráját és egy gyermekeknek szóló könyv tördelését.

Igen, és valaki betelefonált, mert talált egy hibát az utolsó megjelent könyvünk 20. oldalán.

A szerkesztőségben mindent oldalakban, sorokban, karakterszámban, betűkben és szemüvegünk egyre növekvő dioptriáiban mérünk. A nyomdában minden

A magyar szerkesztőség

A magyar adventista tagok, ugyanakkor a magyar nemzeti kisebbség jelenléte Romániában szükségessé teszi egy magyar szerkesztőség működését az egyház kiadóján belül. Hivatásunk, hogy magyar testvéreink és a szélesebb közönség számára saját anyanyelvükön értékes olvasmányanyagot biztosítsunk.

A magyar szerkesztőségben a fordítást és szöveg-szerkesztést Ferencz Enikő Inez, Papp Andrea és Mezei Áron végzik, a műszaki szerkesztésért pedig Szócs Erzsébet felel. Hivatali ügyekben Pásztor Gyöngyi kolleganónk nyújt különleges segítséget számunkra. Ő vezeti a kiadó észak-erdélyi raktárát, ahonnan a könyvek a gyülekezetekhez és a könyvevangélisták, valamint a Sola Scriptura könyvesboltok tevékenysége révén az emberekhez jutnak.

Szerkesztőségünk sajátossága, hogy a munkatársak főként otthon, tehát különböző településeken dolgoznak, a kapcsolat pedig mozgótelefon és internet segítségével történik. Tevékenységünk legfontosabb része a bibliatanulmányok valamint az egyház folyóiratainak és anyagainak magyarrá fordítása. Ez utóbbiakhoz

oldalakról, papírról és tintáról szól. A raktárban készletek állnak. A csomagolásnál és küldeményeknél csomagokban, eladott vagy elküldött könyvek és folyóiratok számában számolnak. A könyvelőségen ezeket az adatokat egységesítik, ott nyilvántartásról, fizetésekről, kiadásokról, bevételekről esik szó. Minden elvont és szürke lenne, ha nem léteznének más mértékegységek ott fenn, a menny nyilvántartásaiban, és itt, a szívünkben. Mert híreket is kapunk: a Jézus élete egyik példánya az államelnök asztalára került; a Jézushoz vezető út eljutott egy idős személyhez, aki régóta álmodott arról, hogy megkapja; másvalaki eljött a gyülekezetbe, mert elolvasott egy könyvet... ■

Alina Badea, szerkesztő

Szerkesztőségi titkárság

2010. április 15

- ▶ munkajelentések véglegesítése
- ▶ ISBN-szám az újrakiadások jegyzékéhez
- ▶ standard szombatiskola: 2-es és 3-as borító !! akciós könyvek árai !!
- ▶ Női Missziós anyag - sürgős - találkozni jövő héten!
- ▶ szórólapok a segesvári evangelizálásra
- ▶ Élet + Egészség - vezércikk, reklámok, családi cikkek
- ▶ a Divízió anyagának ellenőrzése
- ▶ Adventszemle - nyomdakészlet!
- ▶ családi könyv - nyomtatás

tartozik az évenként megjelenő áhítatoskönyv vagy a különböző osztályok kiadványai (Női Misszió, Vallás-szabadság stb.). Havonként megjelenik az *Adventszemle*, kéthavonta az *Élet + Egészség* folyóirat és általában egy évben egyszer az *Idők jelei* lap különkiadása. Ezek mellett könyvek fordításán, szerkesztésén is dolgozunk (év könyve sorozat, életmód-kiadványok), főleg a könyvevangélista terjesztés számára.

Jelenleg a *Mezőmésesi Életmódközpont Szakácskönyve* és más egészségügyi könyvek kiadása van elő-készületben. ■

Mezei Áron, szerkesztő

„Sokan könyveink és nyomtatványaink evangélizáló szava által jutnak el az igazság ismeretére.” (SpTPW, 231. old.)

Rövid visszatekintés

a könyvkiadás romániai történetére

A kiadványokkal való munka kulcsfontosságú szerepet játszott a romániai Adventista Egyház megalapításában és megszilárdításában, és visszatükrözte az egyház világszintű tevékenységét.

Toma Aslan volt az első román adventista kiadó, aki még az *Adevărulu Present* folyóirat legelső számának megjelenése előtt (1884, Pitești) könyvevangélistaként dolgozott. Gyakorlatilag, már 1881-től saját költségén kinyomtatott öt traktátus-sorozatot, amely a *Les Signes des Temps* francia folyóirat egyes cikkeinek fordítását tartalmazta. Az utolsó traktátus 1893-ban jelent meg, *Milyen napot [tartunk] és miért?* cím alatt.

1894-ben megjelent az első önálló román brosúra Bukarestben, melyet szintén Toma Aslan kezdeményezett, *A hit teljes bizonyossága* címmel. 1896-ban már napvilágot látott a *Jézushoz vezető út* és más 32 brosúra. Az archivált dokumentumok alapján 1902-ben megjelent *Az Ődicsőséges megjelenése* könyv román és magyar nyelven. Egy évvel később megszületett a terv próféciákról szóló térképek és két brosúra – *A vasárnapünnepelés hét érvének vizsgálata* és a *Szombat vagy vasárnap?* – kiadására. Ezután következtek a *Krisztus példázatai* és *Máté 24* című könyvek.

1908-ban Hamburgban megjelent a *Semnele timpului* folyóirat első száma, amely a legrégebb és mindmáig megjelenő román adventista kiadvány. 1913-ban megszerveződött a romániai Adventista Egyház, mint konferencia, amelyet egy évvel később a világszéles egyház is elismert, 1914-ben pedig kiadták *Curierul Misionar* cím alatt az egyház hivatalos lapját, amely negyedévenként jelent meg. Mindkét folyóirat megszűnt a világháború ideje alatt, majd később – 1919 (ST), illetve 1922 (CM) – folytatódott romániai kiadásuk.

1920-ban a konferenciából a Romániai Hetednap Adventisták Evangélikus Közösségének Uniója lett. 1920. október 20-án megalakult a Cuvântul Evan-

gheliei Kiadó a Labirint utca 116 szám alatt, igazgatói pedig időrendi sorrendben a következők voltak: T. Dresen (1920–1932), Vasile Florescu (1932–1936) és Arthur Văcăreanu (1936-ban, amikor a kiadó megszűnt). A politikai nyomás hatására a háború ideje alatt, 1943-ban, az egyház létrehozta a Graiul Literar Kiadót.

1944. december 25-én a Cuvântul Evangheliei Kiadó átadta felszerelését és alkalmazottait a Graiul Literar Kiadónak, 1948-ban pedig az előbbit felszámolták.

Negyven év szünet következett a kiadás területén, kivételt képez a *Curierul Adventist*, amely a cenzúra nyomására 1955-ben csupán 4 oldalas lehetett, és állami nyomdában nyomtatták. A forradalom után „robbanás” történt az adventista könyvkiadásban. 1993 márciusában újra megalakult a Cuvântul Evangheliei Kiadó, a romániai Adventista Egyház keretében.

1994 decemberében a kiadó kereskedelmi társasággá alakult Casa de Editură și Sănătate SRL néven.

A könyvevangélista munka hatását a kiadó által megjelentetett és a közönség által igényelt könyvek száma is mutatja. Ennek a növekedésnek az alapját egyrészt a tagok számbeli gyarapodása jelenti, másrészt a tagok és könyvevangélisták erőfeszítése a kiadványokkal való munkában. ■

Christian Sălcianu, szerkesztő

Év	Könyv (példányszám)	Folyóirat (példányszám)	Oldal (összesen)
1940	38.131	296.926	1.560.522
2000	426.800	574.500	186.499.310
2010	747.157	627.936	249.499.126

www.viatasisanatate.ro
 www.curieruladventist.ro
 www.semneletimpului.ro
 www.priki.ro
 www.studentvaldenz.ro
 www.carteanului.ro

Egy könyv útja

a kiadóban és a nyomdában

Az olvasás mindig is kedvenc tevékenységeim közé tartozott. Még munkaidőn kívül sem tudok megválni ettől a „megrögzöttségtől”. Az egyik baráti látogatásom alkalmával kezembe került egy angol nyelvű könyv Dwight Nelsontól: *Built to Last*. Mágnesként vonzott, hogy megtudjam, mit tartalmaz: Honnan jövünk? Hová megyünk? – olyan kérdések ezek, amiket minden saját sorsával törődő ember megfogalmaz. Elolvastam egy-két-három oldalt, és azonnal elhatároztam, hogy bemutatom a kiadó olvasói bizottságának megfontolásra, hogy megéri-e románra fordítani és kiadni. Örültem, amikor elfogadták a javaslatot.

A következő napon küldtünk egy levelet a könyvet megjelentető kiadónak, melyben igényeltük a fordítási és kiadási jogot. Ezzel egy időben elküldtük a kérést Románia Országos Könyvtárhoz az ISBN egyedi kódért. A szerzői jog megszerzése után következett a fordítás – Gianina és Loredana törekedtek az eredeti szöveghez minél hűbben átültetni a gondolatokat. Majd átvettem én szerkesztésre, melynek során stilizáltam a szöveget és kijavítottam az esetlegesen benne maradt nyelvtani hibákat. Figyelmesen, betűről betűre átolvastam. Attól féltem, nehogy az érdekes gondolatmenet miatt valami tévedés elkerülje a figyelmemet, ezért isteni vezetésért imádkoztam.

Elena bevezette a Word dokumentumba a változtatásokat, melyeket én a papírra írtam. Ezután – hogy az esetleg fennmaradt tévedéseket is kiszűrjük – a kézirat átkerült a korrektorok (vagyis Lavinia, Livia, Ramona vagy Flori) irodájába. A következő szakasz, amely technikai tudást és művészi érzéket igényel, a tördelő szerkesztés. Az, ahogyan a szöveg az oldalra kerül, teljessé teszi egy könyv értékét. Így hát George kiválasztotta a mű stílusának megfelelő változatot. Újabb korrektúra következett, majd annak bevezetése az InDesign dokumentumba, majd egy tiszta-fej – valaki, aki még nem találkozott a szöveggel és aki még hihetetlen módon talál egy-két hibát – még egyszer elolvasta a szöveget. Időközben Liliana elkészítette a borítót a grafikai részlegen, ahol Irina is dolgozik.

Innen kezdve a könyv átlépte a szerkesztőség és a nyomda határát. Az első állomás Ovidiu számítógépe a prepressnél, aki a PDF-ben szerkesztett anyagot szépen elhelyezi 4, 8, 16 vagy 32 oldalanként egy-egy nyomdai ívre – de csak virtuálisan, a számítógépen. A könyv csak a következő fázisnál – a nyomdai lemezekre helyezéskor – ölt konkrét formát. Bogdan, Gioni és Cătălin előkészítik a nyomdagépeket: megtöltik a tárolókat tintával, felteszik az íveket, előkészítik a nyomdaport és bevezetik a lemezeket a gépekbe. A munkások elkezdik a beállításokat. Amilyen csendben zajlik a könyv előkészítése a szerkesztőségben, éppolyan nagy

zajjal-robajjal folytatódik a nyomdában. Majdnem fülsiketítő, ahogyan az ívekre rákerül a nyomtatás, majd következik a hajtogatás. Mi az a hajtogatás? Doinița és Simona dolgozik azon a két gépen, amely lapokra hajtogatja a nyomtatott ívet. Flori és Jeni a gyűjtőgéppel rendezik rendbe az íveket, hogy a könyv minden lapja szép egymásutánban következzen. Aura, Mihaela, Gabi és Claudia a fűzőgépnél várják a könyv részeit, ahol egymásba illesztik, majd a borítót is felragasztják.

Ebben a szakaszban a könyvlapok szélei még egyenetlenek, a borító pedig mintha túl nagyoknak tűnne! Ezért Ionela és Sorin a vágógépnél kialakítják a könyv végső formáját. (Folyóirat esetében Costel elvégzi a lapok kerekítését, Marieta pedig összegyűjti, tűzi és levágja azokat.) Nicu és Florin gondoskodik a gyártási folyamat során adódó bármely probléma megoldásáról.

A vajúdásnak immár vége! Ami kezdetben egy idegen nyelvű könyv volt, valahol egy polcon, a távoli Amerikában, most egy vadonatúj román vagy magyar könyv, útban a csomagküldő részleg felé.

Itt Dorina, Cristina és Viviana – a Rebecca, Viorica és Lidia által összeállított rendelési lapok alapján – gondoskodnak arról, hogy minden csomag a megfelelő számú bibliatanulmányt, naptárt, könyvet, folyóiratot, szórólapot és könyvjelzőt tartalmazza. Az utolsó szakaszban a csomagok Vasile és Dan gépkocsijába kerülnek, amelyek a postára, a Sola Scrisptura könyvesboltokba és a kiadó lerakataihoz vagy éppen külföldre szállítják. ■

Adela Băncău-Burcea, szerkesztő
és David Iordan, gyártásvezető

Egy könyvevangélista napja

„A könyvevangélizálás
ugyanolyan fontos, mint
az igazszolgálat munkája.”
(10. levél, 1901.)

6:00. Térden állok. Ésaiás könyvéhez nyitottam ki Bibliám: „Én menédnek előtted... az ércajtókat összetöröm...” *Köszönöm, Uram! Szeretnék Veled járni ma és felfedni az emberek előtt a Te szereteted!* Előkészítem könyvestáskám, azon gondolkodom, hogy a *Jézus élete* című könyv hány példányát vegyem magamhoz. Három darab mellett döntöttem. *Kérlek, Atyám, szeretnék ezek nélkül hazatérni!*

9:20. Dúdolván lépek ki a házból: „Jézus vezess engemet...” Egy intézmény felé irányítom lépteimet, ahol egy hölgy megrendelte az *Önkéntes engedelmesség* című könyvet. Amire odaérek, meggondolja magát, nincs elegendő pénze. A fűtácán megyek tovább, néhány üzletbe is betérek. Megméröm egy fodrász vérnyomását. Dohányzik és magas a vérnyomása. Néhány tanáccsal szolgálok, majd előveszem a *Tablete de stil de viață* című könyvet. Nem érdekli. *Adio, țigări* című? Még annyira sem érdekli. *Uram, mit tegyek?* Megkérdem, hogy küzd-e stresszel vagy más lelki gondokkal? Bólint, majd mesélni kezd. Félórányi beszélgetés után belép egy kliens, melynek következtében társalgásunk hirtelen abbamarad. Hozzám fordul: „Köszönöm a rám szánt időt, sokkal jobban érzem magam...” „Szívesen, még benézek... és ne feledje, ott fenn, Valaki nagyon szereti önt. Ennek bizonyítékeként itthagynom ezt a könyvet ajándékba.” „*Ablak a menny felé?* Szép cím, elolvasom.” Gondolatban imádkozva lépek ki az ajtón: „Uram, áld meg az elvetett magot!”

11:45. Táskám még mindig majdnem ugyanolyan nehéz. Kicsit fáj a vállam, fülemben cseng az egyik zálogház alkalmazottjának megvető megjegyzése: „Menjen innen! Nem érdekel! Nincs jobb dolga?” Arra az időszakra gondolok, amikor még én is egy cégnél dolgoztam, kényelmes irodában. *Uram, Érted mondtam le erről. Te hívtál ide. Adj erőt, hogy továbbléphessek!* Később illedelmes, de érdektelen emberekkel találkozom. Olyan betegekkel, akiknek nincs akaratauk változtatni. Méréseket kínálok, tanácsokat, mosolyt osztogatok.

13:30. Belépek egy virágüzletbe. Negyedóra múlva örömmel lépek ki. *Dicsőség neked, Uram... segítsd, hogy végigjárja a Sola Scriptura bibliatanulmányait és elolvassa A nagy küzdelmet!* – imádkozom az eladóért. A park felé indulok. Van ott egy standunk és a munkatársam megkért, hogy helyettesítsem ebédidőben. Megméröm egy jókedélyű, kedves, de túlsúlyos úr zsírszintjét. „Engedje meg, kérem, hogy bemutassak egy könyvet, amely kimondottan olyan embereknek íródott, akiknek súlyproblémáik vannak!” Átlapozza a Mezőmésesi Egészségközpont receptskönyvét. Megvásárolja,

majd így szól: „Visszajövök majd egy újabb zsírmérésre, hogy megnézzük milyen hatása van a könyvnek!” Mosolyogva távozik. Kimerítő félóra következik. Sor alakult, sokan várokoznak. Beszélek, méréseket végzek, könyveket ajánlok. Úgy érzem, erőm végéhez értem.

15:00. Alig várom, hogy ebédelni mehessek, a munkatársam késik. Arra gondolok, hogy Jézus is gyakran átélt ilyen pillanatot. Egy nyugdíjas tanár, kedves öregúr érkezik: „Néhány perce figyelem önt a padról.

Csodálatos munkát végeznek ezzel az egészségnevelő programmal. Ha az én időmben is működtek volna, lehet, hogy ma nem lennék cukorbeteg. Fogadja el kérem ezt tőlem, elismerésem jeléül!” Egy zacskóban két banánt nyújt felém. „Nagyon köszönöm, én is kínálok valamit, fogadja el a *Kezdd el élni* című könyvet!”

15:30. Hazaindulok. Ebédelek, pihenek egy keveset és azokra a középiskolás tanulóakra gondolok, akiket holnap kell meglátogatnom. Remélem, hogy ugyanolyan fogékonyak lesznek, mint az elemisták, akiknek nemrég bemutattam *Az immunrendszer barátai* című szemináriumot. Sok folyóiratot vásároltak, és a tanítók később elmondták, hogy a szülők nagy örömmel fogadták a kezdeményezést. *Dicsőség Neked, Uram, milyen szép munka! Kiváltság számomra, hogy a Te szőlőben dolgozhatok!*

18:00. Egy tömbháznegyed felé indulok. Elhatároztam, hogy két lépcsőházat látogatok meg. Az elsővel hamar végzek, mivel sok helyen nem nyitnak ajtót, ahol pedig igen, ott gyorsan és nagy zajjal újra be is zárják.

Számomra ez a munka legnehezebb része. A sorozatos visszautasítás mintha egyenesen méltóságomba nyilallna. Felteszem a kérdést, hogy folytassam-e. Egy ismerős gondolat megállásra készlet. Sokszor engedtem már ennek. *Uram, nyújtsd számomra a Te gondolataidat!* Az Ésaías könyvében olvasott ércajtókra gondolok. Belépek a következő lépcsőházba. A második emeleten egy fiatalember nyit ajtót és behív, hogy mérjem meg az ott lakó nagymamájának a vérnyomását. A földszintre érkezem. Egy gyászoló hölgygel találkozom. Behív. Férje is csatlakozik hozzánk. Bátorítom és meghallgatom bánatuk. Saját Bibliájukból olvasok néhány ígéretet. Kezd éledezni gondolataikban a feltámadás reménysugara. Kölcsönadom a *Jézus élete* című könyvet,

és megkérem őket, hogy olvassák el különös módon a „Lázár, jöjj ki!” című fejezetet. Mielőtt elmennék, együtt imádkozunk. Könnyes szemmel mondanak köszönetet.

Késő van. Hazafelé vezető utamon arra gondolok, hogy értük kellett folytatnom. Elalvás előtt újragondolom az elmúlt napot. Fáradt vagyok. Lelkemben vegyes érzelmek gomolyognak. Szomorúság tölt el az emberek szenvedése láttán, de ugyanakkor örvendek, hogy reménysugár lehetek számukra. Kellemes békesség járja át bensőmet. *Uram, boldog vagyok, hogy Veled élhetek! Ébressz fel reggel azzal a vággyal, hogy újból lábaidhoz üljek, majd küldj el, hogy visszatükrözsem lényed a világban! Ámen!* ■

Mihai Goran, a Könyvevangélista Osztály vezetője

Hozd a köpenyemet... és a könyveimet!

Adventszemle: Mihai, bemutattad számunkra életed egy napját, mely lehet, hogy ismeretlen a tagok többségének, azonban teljesen megszokott minden könyvevangélista számára. Be kell vallanom, hogy szívesen idézném Agrippa szavait: „Majdnem ráveszel engem, hogy... könyvevangélista legyek”. Gyakran hallunk a „könyvevangélisták csapatáról”. Hányan vagytok tulajdonképpen?

Mihai Goran: 190-en vagyunk alkalmazottak az ország minden tájáról, különböző munkaidőben dolgozunk.

A: Milyen területet „támad” ez a hadsereg, és milyen fegyverekkel?

M.G.: Fizikai, érzelmi és lelki téren is szeretnénk válaszolni az emberek szükségleteire. Könyveink mennyei megoldásokat nyújtanak a beteg világ kérdéseire, most „az élet fája gyógyító leveleinek” szerepét töltik be. A könyvevangélisták nagy része az egészségügyi misszióhoz is csatlakozik, mely hatékony útkészítőnek bizonyul, megnyitja a szíveket. A könyvevangélisták közegészségügyi tanácsadói képzésben is részesültek, és a házról házra történő tevékenységük, a közterületeken felállított egészségügyi standok, vagy iskolákban, más intézményekben illetve a gyülekezetekben tartott előadások keretén belül egészségi állapot-felmérést is nyújtanak. Ily módon az „életet és egészséget” tartalmazó könyvek rövid időn belül sok személyhez eljutva, hosszú távon fejtik ki jótékony hatásukat.

A: Hogyan kapcsolódnak be a fiatalok ebben az évben a munkába?

M.G.: Újraindítunk egy különleges programot – a Student Valdenz-et, mely majdnem 100 fiatalnak nyújt alkalmat a lelki fejlődésre és a misszió terén történő felkészülésre. 2011 július-augusztusában egészségügyi standokat állítunk fel az ország különböző nagyvárosai-

ban: Bukarestben, Brassóban, Temesváron és Iaşiban. Itt fiatal önkéntesek állnak majd a tapasztalt könyvevangélisták rendelkezésére, akik egészségügyi felmérésekkel és irodalomterjesztéssel szolgálják az embereket. Részletekért keressék fel a www.studentvaldenz.ro honlapot.

A: Találtak-e elégtételt ebben a tevékenységben?

M.G.: Örvendünk munkánk gyümölcsének. A Szentlélek vezetése nyomán szolgálatunk és a könyvek olvasása által pozitív nyomokat hagyunk az emberek életében. Sokan tapasztalták egészségi állapotuk javulását, mások a családi élet, a nevelés területén éreztek áldásokat, voltak, akik szakmai téren fejlődtek, ismét mások pedig megtapasztalták a „bőséges élet” előízének kilátásait, Isten megismerése által. Ezek a gyümölcsök nekünk is elégtételt jelentenek, mert előrelátjuk a munka gyümölcseinek teljes beérését az örökkévalóságban.

A: Milyen jövője van munkátoknak?

M.G.: Mennyei ihletés által Ellen White az evangélium terjesztésének egyik leghatékonyabb és legbefolyásosabb eszközeként említi ezt a tevékenységet. Arról biztosít, hogy az irodalom hatalmas szerepet játszik az emberek megtérésének folyamatában és nagy mértékben hozzájárul a hangos kiáltás alkalmával történő nagy világosság terjedéséhez.

A: Hogyan határoznád meg a könyvevangélisták legnagyobb szükségletét?

M.G.: Hatékony munkamódszereink vannak, melyek segítségével elérhetjük a társadalom különböző rétegeit. Meggyőződéssel mondom, hogy a világ még nyitott az ilyen irányú kezdeményezések felé. Legnagyobb szükségletünk minél több munkás, aki kész válaszolni a hívásra, aki kész dolgozni a szőlőben a kegyelmi idő ezen utolsó órájában. ■

A Biblia napja

Interjú Iacob Poppal, a Kiadó igazgatójával

Adventszemle: Miért szükségszerű a kiadó létezése? Mit nyújt a hazai és a külhoni egyháznak?

Iacob Pop: Akárcsak a világszéles egyház többi 62 hivatalos kiadója, a romániai kiadó is Isten tervét hivatott betölteni a munka befejezésében. A próféta kinyilatkoztatás nyomán a kiadó szerepe, hogy az egyház növekedéséhez és tökéletesebbé válásához szükséges lelki táplálékot biztosítsa, ugyanakkor hogy a misszió eszköze legyen, könyveket, brosúrákat, folyóiratokat biztosítva az egyháznak az örök evangélium hirdetése céljából.

A: Milyen kapcsolat létezik az egyház és a kiadó között anyagi értelemben?

I.P.: Lehet, hogy meglepő lesz a válaszom. A kiadó az egyházhhoz tartozik, de anyagilag nem az egyház tart fenn minket. A gyakorlat megegyező azzal, amit Ellen White mondott a kiadók önfenntartásáról. Szeretném hangsúlyozni, hogy egyházunk támogatja anyagilag a kiadványokkal való munkát, segítséget nyújt a könyvevangélistáknak, részvételükkel arányosan, és fedez néhány projektet, mint amilyen a gyermekszombatiskolai tanulmányok, de egyéb támogatást még alkalmi jelleggel sem nyújt a kiadó számára. És a teljesség kedvéért elmondom, hogy van egy terület, ahol anyagi

Isten kegyelméből a romániai kiadó könyveladása az utóbbi öt évben 200%-kal növekedett az előző időszakhoz képest. Az összes uniós és divízió szintjén a Román Unió terjesztette az év könyvét a legnagyobb példányszámban, a taglétszám arányához viszonyítva.

Howard F. Faigo, a Generál Konferencia Kiadóosztályának igazgatója

Kevesen tudják, hogy a romániai Viață și Sănătate Kiadó évente ugyanannyi könyvcímet jelent meg, mint a Review and Herald Kiadó az Egyesült Államokban. A kiadványokkal való munka és könyvevangélista tevékenység Romániában egy olyan egyház lelkeségét és missziós lelkiületét hordozza, amely izgatottan várja a Megváltó közeli visszajövetelét.

Gabriel Maurer, az Euro-Afrikai Divízió titkára

Amint a neve is jelzi, a Viață și Sănătate Kiadó élet és egészség az adventista család tagjainak, valamint a jó olvasmányokat kedvelőknek. Bárhogyan is nézzük, egyszerű megállapítanunk, hogy a kiadó dolgozóinak csapata hivatást érez táplálékot nyújtani az elme, lélek és hit számára.

Teodor Huțanu, a Hetednapi Adventista Egyház Román Uniójának elnöke

Megnevezés: Viață și Sănătate Kiadó
Fast Print Nyomda

Szervezési forma: KFT, egyetlen társintézmény:
Hetednapi Adventista Egyház

Igazgató: Iacob Pop

Üzleti nyereség 2010-ben: 11.821.719 lej

Termékek: könyv, folyóirat, brosúra,
egyéb nyomtatványok

Terjesztés: 190 könyvevangélista, 34 Sola Scriptura
könyvesbolt

Dolgozók száma: 290 (kiadó, nyomda, terjesztés)

vonatkozásban közvetlen kapcsolat van az egyház és a kiadó között: a kiadó nyereségéből tizedet ad az egyháznak. Megtapasztaltuk, hogy amikor a küldetés teljesítésére és nem a nyereségre összpontosítottunk, Isten áldását adta az anyagi felszerelés formájában, melynek segítségével minőségi nyomtatványokat készíthetünk. Szeretném megjegyezni, hogy az alkalmazottak fizetése szerény, nem tükrözi a befektetett erőfeszítést, de minden dolgozónk megtapasztalja a munkakör betöltésével járó sikerélményt, tudván, hogy az Úrért dolgoznak. Külön kiemelném a könyvelői részleget, melynek alkalmazottait egy kézen meg lehet számolni, és nekik kell könyvelniük a kiadó és nyomda teljes tevékenységét, megoldaniuk a 290 alkalmazott után járó ügyintézését.

A: A kiadó épületét nemrég lebontották. Mikor és hol épül az új székhely?

I.P.: Nem tudom, hogy ön szomorú-e vagy boldog, hogy a kiadó épületét lebontották. Én sem fogom megvalani, de mondok másvalamit, ami igazolja, hogy van egy jó Atyánk, Aki mindig a legalkalmasabb időben lép közbe. Aznap történt, amikor gépek sora döntötte le egymás után a régi épület falait. Mindegyik fal leomlása rövid sóhajt és egy porfelhőt eredményezett. A por zavarta a szomszédokat, akik telefonáltak a 3. Kerületi Önkormányzatnak, és rövid időn belül két ellenőr kijött a helyszínre. A gépeket az Általános Önkormányzat rendelte ki, így hát csak egy nyugodt párbeszéd folyt le az egyik ellenőrrel. „Uram, nagy szerencsénk volt, hogy az Általános Önkormányzattal vették

fel a kapcsolatot!” – mondta. „Miért?” – kérdeztem. „A 3. Kerületi Önkormányzatnál meghoztuk a döntést, hogy eltulajdonítjuk és lebontjuk az épületet, amely már régóta akadályozza a sugárút forgalmát. Szóval mindenképpen lebontottuk volna. Csakhogy mi cserébe egy külvárosi, ugyanilyen nagyságú területet adtunk volna, amelynek értéke tízszer kisebb, mint azé a területé, amit az Általános Önkormányzat adott önöknek.” Ezt mondtam magamban: Ez nem szerencse, hanem a jó Atya keze! Dicsőség Neki! Abban is egyértelműen a gondviselést láttuk, ahogyan „felvettük a kapcsolatot” az Általános Önkormányzattal. Már évekkel ezelőtt leadtunk egy kérvényt, volt egy sor meghallgatás, kaptunk ígéreteket, biztatást, de semmi nem történt.

Az elmúlt év őszén a főpolgármester a környéken járt, és felfigyelt arra, hogy a sugárút egy épület falának „ütközik”, magállt, belépett a Labirint gyülekezet udvarára, meglátta a kiadó cégtábláját és felvette velünk a kapcsolatot. Küldöttünk elmondta neki, hogy a kérvényt már régóta leadtuk. A polgármester előkereste az iratokat és az első gyűlésen mindent jóváhagyott abból, amit kértünk, így kaptunk egy másik területet az előző szomszédságában. Tehát építhetünk egy új székhelyet a Labirint gyülekezet mellett, Bukarest központjában. A befektetés nagy, de nagy a mi Istenünk is, akinek a segítségére számítunk.

– folytatás a 18. oldalon –

Fast Print nyomda

Komori Spika, Komori Litron és Horizon olyan nevek, amelyeket nemigen hallunk viszont az egyházban. Viszont az olvasó számára másként cseng, ha megtudja: a nyomtatási munka kincsei ezek – a kiadó nyomda- és fűzőgépei, melyek körül sűrögnek-forognak naponta a Fast Print Nyomda dolgozói. Az évek során sok tízmillió oldalt állítottak elő, ezt az oldalt is beleértve; segítségükkel a gondolatok és szavak olvashatókká válnak.

A nyomdának 20 alkalmazottja van, akik a szavukat adják, hogy mindent latba vetnek a 2011-es év kiadási tervéért, vagyis hozzájárulnak a termékek minőségi javításához és a megrendelések rövidebb időn belüli teljesítéséhez. A nyomda elsősorban az egyházi – főleg a Viața și Sănătate Kiadótól érkező – rendelésekért felel, de rendelőink közé tartoznak az egyház más intézményei és magánszemélyek is.

A 2010-es év statisztikája szerint 970.000 könyv fűzését és 8.676.000 papírv nyomtatását, gyakorlatilag, csaknem 138.816.000 oldal feldolgozását tudhatjuk magunk mögött. Ha számításba vesszük a színes nyomtatást is – folyóiratok, szórólapok, plakátok – további 4.395.000 (4 színben nyomtatott) ív adódik hozzá a felsoroltakhoz. ■

David Iordan, gyártási igazgató

„A nyomtatott szó erőteljes eszköz Isten kezében, melyet Ő a prédikátor erőfeszítéseivel egyesít, hogy az igazság minden emberhez eljusson. Vannak olyanok, akikhez másként el sem juthatna.”
(Christian Experience, 225–227. old.)

– folytatás a 17. oldalról –

A: Tudna említeni néhányat a kiadó sikerei közül?

I.P.: Igen, mondhatok néhányat, amiért hálásak vagyunk Istennek:

- Az év könyve projekt megérte a 6. kiadását, melynek keretében összesen 4.400.000 könyvet nyomtattunk;
- Az egyházterületekkel közösen kialakítottuk a Sola Scriptura 34 könyvüzletből álló hálózatát;
- Könyvevangélista munka;
- *Nyitott Kapuk Napja*: csodálatos tapasztalatokat jelentett a kiadónak, nagy áldást az egyház tagjainak;
- A Biblia Háza Egyesület létrehozása, 86.000 Biblia kinyomtatása.

Mindezek kiadónkat látványos helyzetbe hozták más országokbeli kiadók mellett. Márciusban, amikor részt vettem a Kiadóosztály találkozóján a Generál Konferencia székhelyén, a kiadó egy méltató plakettet kapott tevékenységéért.

Említést kell tennem július 4-ről, amely a BIBLIA NAPJA lesz. Ezen a napon akciós áron kínálunk Bibliákat, éppen ezért az egyház minden tagját arra bátorítom, hogy vásároljon legalább egy Bibliát és ajándékozza oda egy ismerősének. Úgy gondolom, hogy a Biblia a legértékesebb ajándék különleges alkalmakra, főleg hogy díszes és féldíszes kiadást is kínálunk. Július 4-e gyakorlatilag a NYITOTT KAPUK NAPJA, amelyen Bibliákat kínálunk különleges áron.

A: A Generál Konferencia Kiadóosztálya elindította a „Vigyünk reménységet minden házhoz” tervét az előttünk álló öt évre. Teljesítmény-növekedésre számíthatunk a könyvevangélisták, a tagok részéről, a könyvterjesztés technológiájában és módszereiben. Hogyan illeszkedünk bele ebbe a tervbe? Mit kell tennünk és mire kell összpontosítanunk?

I.P.: Hálásak vagyunk Istennek ezért a tervért és az ebben részt vállaló vezetőkért. Erőfeszítést igénylő tervek ezek, amelyek imára ihletnek, magas célt tűznek elénk, Istennek való odaszentelődésünket feltételezik. Legfőként a 2012-es és 2013-as terv lelkesít, amikor egy nagyon fontos és időszerű könyvet fogunk terjeszteni. *A nagy küzdelem* című könyvről van szó. Ebben az évben szeretnénk előkészíteni ennek a könyvnek néhány különleges kiadását, többek között egy illusztrált díszkiadást, nagy formátumban és nagyon jó minőségű papírra nyomtatva, ugyanakkor egy kevesebb lapszámot tartalmazó és olcsóbb kiadást is, amiből terveink szerint több százezer példányt fogunk terjeszteni. ■

ISMERJÜK MEG ADVENTISTA CSALÁDUNKAT

SZAMOA és TOKELAU szigetek

A Szamoához tartozó szigetcsoport csaknem 3000 km² területen fekszik a Csendes-óceán déli részén, lakossága pedig 250 ezer fő körül van. Az ország politikailag két részből – Amerikai-Szamoá, keleten és Szamoá független állam, nyugaton – áll, melyet egy 64 km-es óceáni folyosó választ el egymástól. Legmagasabb pontja a Savai'i-szigeten található Silisili hegy (1858 m), amely Polinézia legnagyobb csúcsai közé tartozik.

A Tokelau-szigetek, ahogyan az Új-Zélandhoz tartozó három atoll-szigetet nevezik, csupán 10 km² összterülettel rendelkeznek, 1500-an lakják. A szigetek Szamoától északra találhatóak, saját alkotmányuk és közigazgatásuk van.

Az advent üzenet már 1891-ben eljutott ide, amikor Ellen White Ausztrália felé átutazóban meglátogatta az Apia-szigetet. A folyamatos munkát dr. Brauch kezdte el, aki a *Pitcairn* nevű hajóval érkezett. 1895. október 22-én szállt partra, november 10-én pedig megnyílt az első orvosi központ Apián. Elsőként európai telepések fogadták el az igazságot, a bennszülöttek közül csak 1920-tól keresztelkedtek meg. 1900-ban megnyílt az első adventista iskola, 1964-től pedig a *Prófécia Hangja* egy helyi rádióadó közreműködésével sugározza adásait.

Amerikai-Szamoában 1944-ben nyílt meg az első adventista misszió, a legelső megtértek pedig 1948-ban keresztelkedtek meg.

A Szamoá-Tokelau Misszióban 39 adventista gyülekezet és 36 csoport van, a taglétszám pedig 8000 körüli. Ez azt jelenti, hogy minden 30 lakosra jut egy adventista. A 2009-es pusztító földrengés és cunami áldozatai között adventisták is voltak. A nehézségek ellenére az itt élő adventisták missziós terveket készítenek és rendületlen hittel haladnak előre, amely a „szenteknek adatott”. ■

Adrian Neagu, lelkész

HÍD az EMBEREK felé

Folytatjuk az előző számban bemutatott gondolatokat arról, hogy miként építhetünk hidakat az emberek között. Ott hagytuk abba, hogy ma mindannyian egy olyan életvitel tanúi lehetünk, melynek alapja a szerzés és az eltulajdonítás. Azzal telik az életünk, hogy dolgokat gyűjtünk, miközben szem elől veszítjük a lényegét: az adás örömét. Maga a Megváltó is ezt az elvet hirdette a következő kijelentésével: „Jobb adni, mint kapni.”

Mi az, amit mi adhatunk?

Dolgokat – Ami számunkra jelentéktelennek tűnik, az másnak nagy segítség lehet. Aki segítséget nyújt és jótékonyági tervekben vesz részt, állandó tiszteletnek, védelemnek és csodálatnak örvend.

Pénzt – Bár manapság nehéz hozzájutni, a pénzbeli segítségnyújtás gyógyírt jelenthet önzésünkre, ihletési forrást arra nézve, hogyan használjuk fel a megmaradt részt. Például: a tizedet sok nem keresztény ember is jó dolognak tartja. A nemes célokra, az Isten elveinek terjesztésére felajánlott pénzzel elősegítjük a kedvező élettér fennmaradását.

Önmagad – Testi, érzelmi és lelki valóddal részt vehetsz minél több tervben, amelyeket így szenvedélyvel támogathatsz. Isten segíti ezeket az embereket, és lehetővé teszi, hogy sok emberrel tartós kapcsolatot ápoljanak.

Az élet küldetése vagy célja

Sok ember ma úgy él, hogy fel sem teszi a kérdést, van-e célja az életének vagy sem. Ha az élet céljáról kérdezzük őket, többségük bizonytalan választ ad, míg mások önmagukra koncentrálnak. Ilyen válaszok léteznek: hogy boldog legyek, hogy legyen pénzem, hogy biztonságban legyek, hogy legyen egy jó állásom.

Mi az élet értelme vagy létünk célja? Miért élünk ezen a földön? Íme, néhány gondolat: az emberek jóléte, általános béke, jó kapcsolat a körülöttünk élőkkel, Isten közelségének kellemes érzetét nyújtó kapcsolatok.

Jézus Krisztus a példaképünk. Befektetéseit olyan értékekbe helyezte, melyeket ma is élvezünk. Harminchárom évesen teljesen a szolgálatra szenteli magát, gyógyít, szelíden beszél, vigasztalást nyújt a fájdalomban, rokonszenvet áraszt, melynek senki sem tudott ellenállni. Jézus Krisztus megerősíti, hogy a legjobb életcél szolgálni másoknak.

Ha Hozzá hasonlóan mi is az embereket szolgáljuk, csupán akkor találjuk meg a boldogságot, amellyel olyan ritkán találkozunk manapság. A szolgálat hatással van a testre, az elmére és az egészségre általában.

(második rész)

A lelkiállapot, melyet előidéz, egészen kivételes, és hatására az emberek nem maradhatnak közönyösek.

Kis dolgok ezek, de ha valaki gyakorolja, egészséges életszemlélet sajátít el, pozitív változásokat tapasztal és valódi beteljesedést érez. Nem akármilyen törekvés, hogy minden cselekedetedet céltudatosan és örömmel vidd véghez és az embereket Krisztushoz vezesd. A legtöbbben úgy élünk, hogy ezek közül egyiket sem sikerül megvalósítanunk.

A felelős tényezőt ezért a helyzetért Pál apostol megnevezi Gal 5:19-21 verseiben, ahol leírja a bukott emberi természetet. Ezt a bűnös állapotot mindannyian érezzük, és emiatt létezik önzés, gyűlölet, féltékenység vagy harag.

A bibliai kontextusból felfedezzük, hogy az emberben nem lappang semmilyen erő, ami által legyőzhetné gonosz hajlamait és az isteni elvek szerint élhetne, hanem a Szentlélek az, akit Isten rendelt eszközül, hogy az embereket Krisztushoz vezesse.

Naponta Jézus Krisztust kell követnünk, mint példaképünket. Tőle tanulunk meg szeretni és szolgálni. Életünkben és munkánkban jelentkező fognak a szeretet, öröm, türelem, jóság, hit és önuralom gyümölcsei.

Milyen a te életed? Ezek az erények jellemzik? Ápolod otthonodban és gyülekezetekben a mennyei légkört? Betöltenek ezek az isteni ajándékok? Ha nem, mi a teendő?

Önmagamra tekintek és annak tudatában, hogy mindezeket képtelen vagyok egyedül elérni, naponta imádkozom és tanulmányozom a Szentírást. Beismerem – és ez nem zavar –, hogy több segítségre van szükségem a bölcsesség és a szolgálat örömeinek elsajátításához. Követem Pál szeretetteljes tanácsát, amely arra készítt, hogy soha ne fáradjak bele a jó cselekvésébe. Igyekszem, hogy ne térjek el a Szentlélek vezetésétől, aki állandóan Krisztushoz és céljai felé vezet. Reménykedem, hogy egy napon az Övé leszek. ■

Cristian Purnea, az Olténiai Egyházterület Kommunikáció és Vallásszabadság osztályainak igazgatója

Teológiatanárok Találkozója

A Szentírás értelmezése, ahogyan azt a teológiai tanárok az egyház jövődjének és oktatóinak átadják, meghatározza több millió adventista viszonyulását Jézus eljövételéhez.

Ez a cikk egy színvonalas nemzetközi eseményről nyújt tájékoztatást, melynek házigazdája az Adventista Teológiai Intézet (ATI) volt. A Teológiatanárok Talál-

amerikai és közép-keleti egyetemokről, mentes legyen minden tényezőtől, amely megzavarhatná figyelmüket egy ilyen nemzetközi, oktatási profilú eseményen.

A találkozó szervezésének és lezajlásának kulisszatitkaiból

Egy ilyen eseménynek jól meghatározott és dinamikus vonatkozásai vannak. A tematika előre megszabott, ugyanakkor dinamikus is, olyan értelemben, hogy minden ETTC-nek rendelkeznie kell egy teológiailag jól körülírt témával, melynek ugyanakkor elég dinamikusnak kell lennie ahhoz, hogy szakirányultságtól függetlenül – Ótestamentum, Újtestamentum, rendszeres teológia, történelmi teológia, gyakorlati teológia stb. – minden tanár indíttatást érezzen teológiai referátum bemutatására egy ilyen fontos eseményen.

A témameghatározás a szervező intézmény feladata, melyhez segítséget nyújtanak az előző megbeszélés nyomán született kiértékelések és javaslatok. Így történt, hogy az Adventista Teológiai Intézet szervező csapata az *eszkatológia és hermeneutika* témája mellett döntött, a Zaokskyban tartott megbeszélés résztvevőinek javaslatösszegzése alapján. Tulajdonképpen két különböző, de egymásnak nem ellentmondó témát egyesítettünk. Miért? Mert az ATI tanárai közül némelyek ismerik a három divízió különböző adventista teológiai iskoláinak helyzetét és szükségleteit. Így hát megalapozott okunk volt kijelölni ezt a kétféle irányból egyesített tematikát.

Mint olyan, aki számos előző találkozón részt vettem, tanúsíthatom, hogy a nyilvánosan és a különböző tagozatokon belül bemutatott referátumok élénk és nyílt, előzmény nélküli beszélgetéseket, vitákat eredményeztek, amelyek igen komolyan és felelősségteljesen érintették a konszenzusra jutás igényét teológiai nézet és módszer tekintetében.

Egy másik vonatkozás, melyet az ETTC szervezőinek figyelembe kellett venniük, a három divízió különböző országaiból érkezett teológiai tanárok közötti kommunikáció megkönnyítése volt. Ezt a célt szolgálta

kozójáról van szó, akik a Világszéles Adventista Egyház három divíziójából vettek részt, melyek székhelye Európa területén található: Bern (Svájc), St. Albanz (Nagy-Britannia) és Moszkva (Oroszország). Az Euro-Afrikai, Transz-Európai és Eurázsiai Divíziók egyetemi szintű adventista teológiai oktatást nyújtó intézményeinek képviselői 2011. április 27-e és május 1-je között találkoztak Cernicán a Hetednapos Adventista Egyházat érintő időszerű téma megbeszélésére: „Eszkatológiai várakozás és adventista hermeneutika”.

Az Adventista Teológiai Intézet elfogadta a két-évenként megtartott szakmai megbeszélés házigazda szerepét, mint megtiszteltetést, és mint a megbecsülés és bizalom jelét az Euro-Afrikai Divízió vezetői részéről. Ezt a megbízatást az Európai Teológiatanárok X. Találkozója (*European Theology Teachers Convention* [ETTC]) alkalmából kaptuk a 2009-es tanácskozás színhelyén, az oroszországi Zaokskyban.

Tehát a ETTC XI. ülésének szervezése már 2009 őszén elkezdődött. Azt szeretnénk volna, hogy ez az alkalom, melyen 70 teológiatanár vesz részt európai,

a Peles Kastély és a Parlament meglátogatása, valamint az ünnepi étkezés, mely lehetőséget biztosított egymás megismeréséhez.

A Cernicán szervezett találkozó etnikai és kulturális szempontból igen változatos volt. Libántól Nagy Britanniáig a következő országok adventista teológiai intézetének tanárai voltak jelen: Bulgária, Szerbia, Horvátország, Ukrajna, Lengyelország, Csehország, Oroszország, Németország, Ausztria, Olaszország, Franciaország, Spanyolország, Hollandia, Anglia. Voltak különleges vendégeink is, akik teológiai értekezéseket bemutatták a nagyközönség előtt, mint például Richard Davidson az egyesült államokbeli Andrews Egyetemről; Ekkehardt Mueller és Gerhard Pfandl a Generál Konferencia Bibliakutató Intézetétől és Lisa Beardsley, a Generál Konferencia Nevelési Osztályának igazgatója.

Házigazdaként arra is oda kellett figyelniünk, hogy részrehajlás nélkül mutassuk be a különböző teológiai iskolákat; ki kellett jelölnünk a személyeket, akik megtartották a reggeli és estéli áhítatokat, az istentiszteleteket és szombatiskolai alkalmakat. Nem tudtunk és nem is volt szükséges igazodnunk a keleti és nyugati konyhaművészet minden ízéhez az ételek elkészítésében. Az ATI szakácsai és segédek – vállalkozó kedvű egyetemisták – már hónapokkal az eseményt megelőzően a teljes menü minden részletét eltervezték. A küldöttek megízlelhatték a román konyhaművészet legkülönbözőbb – lakto-ovo vegetáriánus és vegán – ínyencségeit.

Az ETTC célkitűzései és az adventizmus jövője Európában

Összegzőképpen felsorolunk néhányat az ETTC célkitűzései közül.

Az ETTC XI. ülésén történtek megváltoztathatják az európai adventista teológiai oktatás irányát, mely elősegítheti az adventista önazonosság egészséges fejlődését. A tematika az eszkatológiára, a Jézus Krisztus visszajövetelét váró lelkület fenntartására vonatkozott, egy biblikus és teológikus, a kanonikus bibliai szövegbe – főleg a Dániel és Jelenések könyveinek ihletett szövegébe – ágyazott *hermeneutika* alkalmazásával.

Így tehát a találkozó célkitűzései az imént felsorolt alkalmazására vonatkozóan a következők voltak:

(1) a teológiai kutatás elősegítése a releváns jelenkori adventista tematikáinak körvonalazása végett;

(2) segítségnyújtás és -fogadás a párbeszédre, vitára, építő kritikára és letisztázó kommentárookra való nyitottság által a teológiai referátumok keretében;

(3) a három divízió teológiatanárainak felvilágosítása a teológiai-doktrinális álláspontok pluralitásáról, racionalista, idealista, spiritualista, posztmodern stb. előfeltevéseken nyugvó hermeneutikai és teológiai módszerek és elvek alkalmazásával az adventista teológiai egyetemek szemináriumain;

(4) a teológiai kutatás helytelen hermeneutikai módszereinek azonosítása és leírása őszinte, nyílt és jól célzott beszélgetések és viták által, elősegítve ezzel az egészséges teológia és bibliai hermeneutika módszereivel és elveivel összeférhetetlen meglátások és teológiai gyakorlat kiigazítását;

(5) rámutatni a teológiatanárok felelősségére a Szentírás és Prófétaság Lelke kritikai módszerű alkalmazásának messzemenő hatásaira vonatkozóan, ami az adventista nevelési intézményeken végzett egyetemista generációinak lelki életét illeti.

Ezeknek a célkitűzéseknek a fényében megértjük, hogy az, ahogyan adventisták milliói viszonyulnak Jézus eljövételéhez, a teológiatanárok Szentírás-értelmezésének módjától függ, akiknek diákjaiból lesznek az egyház lelkészei és oktatói a jövőben. ■

dr. Szallós-Farkas Zoltán egyetemi adjunktus a **Cernicai Adventista Teológiai Intézet** tudományos titkára

George R. Knight, jelenleg nyugalmazott lelkész Oregonban, mintegy 30 éven át filozófiát és egyháztörténetet tanított az Andrews Egyetemen (Berrien Springs, Michigan).

Forrás: Ministry folyóirat
2010. decemberi szám

A gyémánt oldalai

A LEKÉSZI SZOLGÁLAT
és
A NEVELÉS

mint a misszió teljesítésének módozatai

Egy középiskola igazgatója nemrég mesélte nekem, hogy ellátogatott egy adventista egyetemre, hogy interjút készítsen az államvizsgázott végzősökkel. Mindenki felvette ugyanazt a kérdést: Mi a különbség az adventista oktatás és az evangéliumi keresztény oktatás között? Senki sem tudott rá válaszolni. Vajon az egyetem képtelen volt átadni egyedi önazonosságunkat és küldetésünket?

A következtetés: Az az iskola, amelyik elfelejtette létezésének okát, üzenetét és küldetését, végül támogatás nélkül marad. És ez így van rendjén. Főlöské az az iskola, amelyik nem keresztény és nem adventista egyszerre. Az evangéliumi, sőt a közintézményű oktatási rendszer teljes mértékben be tudja tölteni egy ilyen iskola szerepét. Shane Anderson lelkésznek igaz van, amikor azt írja, hogy „az adventista szülők egyre kevésbé hajlandók fizetni, hogy gyerekeiket olyan iskolákba küldjék”, amelyek elveszítették rendeltetésüket. „Végül is, miért fizess több ezer dollárt azért, hogy olyan helyre küldd a gyermekedet, amely semmiben sem különbözik egy szokványos keresztény vagy egy helyi állami iskolától?”¹

A szükséges összhang

Ugyanez a lelkészeket is veszélyezteti. Sokan a jó evangéliumi prédikációk hívei, és gyakran elhanyagolják, mellőzik azokat az igazságokat és a küldetést, amely adventistává tesz minket. Ez pedig végül önmegsemmisítéshez vezet. Miért járnál adventista gyülekezetbe, ha ugyanolyan jó (vagy még jobb) prédikációt hallhatsz egy másik egyházban?

Hogyha az adventizmus fontos üzenettel és küldetéssel rendelkezik, akkor ezekről hallanunk kell isko-

láinkban és gyülekezeteinkben, mert mindkettőnek ugyanaz a hivatása.

Fennáll az a gond, hogy a lelkészi és a nevelési munka között meglévő kapcsolat nem mindig látható. Például, az egyház egyik tagja ezt írta nekem: „A lelkészünk úgy döntött, hogy a keresztény nevelés jelentéktelen és eredménytelen a lelkek megnyerése szempontjából, ezért jobb, ha bezárjuk a helyi adventista iskolát, hogy ne eméssze fel azt a pénzt, amit ő befektetne saját evangelizációs munkájába a lélekmentés érdekében. Tavaly az iskola programot szervezett minden környéki gyülekezetben, kivéve a miénkben, mert a lelkész szerint ez lényegtelen lett volna a gyülekezet számára, pusztán időpazarlás, így közölte az iskolai csoporttal, hogy inkább ne jöjjenek.” Ez a lelkész az egyházi iskolák beszüntetését javasolta, mert ez a befektetés nem jár azonnali eredménnyel.²

Ez a gondolkodásmód bizonyára sohasem hiányzott sorainkban, viszont a lelkészi testület demográfiai változásai növelték népszerűségét. 1965-ben az osztályomban teológiát végzett 45 diák majdnem 80%-a (Pacific Union College) adventista iskolában tanult (közülük 13-an voltak lelkész gyermekei). Az utóbbi évtizedekben egyre kevesebb lelkészi családból származó gyermek vesz részt a munkában, mivel szülei jelentéktelennek mutatták be az üzenet egyedi vonatkozásait. Ezzel együtt egyre több megtért felnőtt, aki a lelkészi hivatást választja, egyetlen napot sem tölt el egyházkunk bármely iskolájában. Úgy gondolkodnak, hogy ha az állami iskola elég jó volt nekik, akkor megfelelőnek kell bizonyulnia híveik gyermekei számára is. Ez a mentalitás kétségkívül az egyház oktatási rendszerének a folyamatos zsugorodását eredményezi. 1945-ben

az adventista iskolák tanulói és az egyháztagnak száma közötti arány 25% volt. Ez viszonylag állandó maradt 1965-ig. Azóta viszont a százalék meredeken csökkent, 1985-ben 15%-ra, 2000-ben pedig 9%-ra. Ugyanakkor egyre több nem adventista diák iratkozik iskoláinkba, ami miatt az arányt még alacsonyabb, majdnem 5%.

Egyes lelkészek, akik az oktatási rendszert a misszió szempontjából egyenesen károsnak tekintik, látványosan logikusan gondolkodnak: *Mivel az iskolákra fordított támogatás az egyház legnagyobb befektetései közé tartozik, talán jobb lenne, ha ezt a pénzt „jobb” célokra fordítanánk. Ezen kívül az oktatás eredményei a legtöbb esetben nem azonnal láthatók.*

Helytállóak ezek a megállapítások? Egy lelkész, aki különben sohasem dolgozott iskolában, vehemensen cáfolja ezt az érvelést. „Személyes tapasztalatból mondhatom, hogy az adventista oktatás az egyik leghatékonyabb módszer, hogy a fiatalokat felkészítsük Krisztus második eljövételére. Sőt, hiszem, hogy iskoláink – megfelelő irányítással – elérhetik, hogy ez a módszer sikeresebb legyen az egyes evangelizációs módszereknél, mint amilyen a Jelenések-szeminárium, a gyülekezetplántálás, az emberek szükségleteire összpontosító evangelizálás vagy a modern istentiszteletek. Hiszem, hogy az adventista oktatás volt a kulcs ahhoz, hogy misszióink az egész világra kiterjedt.” Ugyancsak ő mondja, hogy „iskoláink jelentik a tartóoszlopot az adventmozgalom számára”.³

A befolyás hatalma

A két hozzáállás közül melyik helyes? Hogy rövid választ kapjunk, csupán vissza kell térnünk a világ történelméhez. Az állam és az egyház nem ok nélkül törekedett arra, hogy ellenőrzése alatt tartsa az oktatást. Aki kézben tartja az oktatási politikát, kézben tartja a jövőt. Így nem lesz nehéz meglátni, mi a logikája, hogy az Adventista Egyház már kezdettől létrehozta oktatási rendszerét, melynek szerepe felkészíteni az egyház jövőbeli tagjait és vezetőit.

A rendszer társadalmi vonatkozásán túl szükséges megértenünk a didaktikai befolyás hatalmát. A legtöbb lelkész híveit hetente egyszer-kétszer látja és általában egy tágabb, személytelen keretben szól hozzájuk, olyan felnőttekhez, akik már kialakították jellemüket, és meghozták az élet legfontosabb döntéseit. Tőlük eltérően egy elemi iskolai oktató heti 30 órában közvetlenül érintkezik diákjaival, akiket ebben a korban könnyű formálni.

Mindebből a következő kérdés adódik: Kit szeretnétek, hogy gyermekeitekre ilyen erős befolyással legyen? Ki határozza meg magatartásukat és értékeiket? Egy

nem keresztény; egy keresztény, aki tőlünk eltérően értelmezi a Bibliát vagy egy odaszentelt életű adventista, aki ugyanazt vallja, mint ti?

A tanárok erős láncszemet képeznek gyermekeitek és Isten között, gyermekeitek és egy keresztény-adventista gondolkodásmód és életvitel között. Valamilyen módon a tanárok befolyást gyakorolnak gyermekeitek értékrendjére és arra, ahogyan ők az igazságot értelmezik.

Évekkel ezelőtt, amikor Texasban voltam lelkész, a tagok között volt egy komoly házaspár, amely a lehető legjobb oktatásban szeretne volna részesíteni egyetlen lányát. A szülők egyetértettek azzal, hogy nem az állami rendszer jelentené a legjobb megoldást. Viszont egyetlen adventista iskola sem volt a környéken. Végül úgy látták, hogy egy katolikus iskola jobb lehetőség, mint az állami. Később megdöbbenek, amikor a lányuk közölte velük, hogy apáca akar lenni. Felfedezték, hogy az oktatással meg lehet változtatni az életet.

Az adventista oktatás kétségkívül sokat tehet az evangelizálásért. De mi a helyzet anyagi téren? Vajon az egyház iskolái tényleg olyan sok pénzt emésztnek fel? Az egyetlen tanulmány, melyet ebben a témában ismerek, kimutatta, hogy azoknak a gyülekezeteknek, melyeknek nem voltak oktatási intézményeik, általánosan minden tanévben veszteséget könyvelhettek el taglétszám és tized tekintetében, míg az iskolával rendelkező gyülekezetek évente növekedést tapasztaltak létszámában és tizedben.⁴

Két dolog, egyetlen küldetés

Mostantól fogva világosan kellene látnunk, hogy az adventista lelkészenek és az adventista nevelőknek egy az üzenetük és a küldetésük. Mindkét csoport az elvesztett világért munkálkodik, amelyért Krisztus üdvössége és a dicsőséges visszajövetelére vetett hit jelenti az egyetlen igazi reménységet.

Mindkét csapat munkája lelkészi és oktatási jellegű egyszerre, és mindkettő helyzete kölcsönösen függ egymástól. Mindkettő az élvonalban harcol a bűn és a gonoszság erői ellen. És mindkettő akkor fejlődik a legjobban, amikor egymást támogatják. ■

1. Shane Anderson, *How to Kill Adventist Education (and How to Give It a Fighting Chance!)*, Hagerstown, MD, Review and Herald Pub. Assn., 2009, 22., 56. old.
2. Lásd George R. Knight, „Why Have Adventist Education?” *The Journal of Adventist Education*, 67, 5 (Vara 2005) 6. old.
3. Anderson, *How to Kill Adventist Education*, no. 12, 144. old.
4. Interjú Larry Blackmerrel, „Gathering Greatness”, *Adventist Review*, 2006. július 27., 8–13. old.

A depresszió – minket is érinthet? (II)

Az előző számban egy közismert érzelmi zavarról beszéltünk, a depresszióról. Ismertettük a tüneteit, okait és jellegzetességeit a gyermekkorban.

Ebben a számban a depresszió felnőttkori jellegzetességeiről lesz szó.

Vajon egy keresztényt is érinthet ez a kór, mely századunkban olyannyira elterjedt? A válasz egyértelműen igen. A Szentírás számos esetet ismertet, például Illés próféta, Dávid és Ezékiás király életéből, akik megtapasztalták ugyan Isten védelmét, mégsem voltak mentesek az ilyen jellegű próbától.

A felnőttkori depresszió – Előidézhetséti betegség, a munkahely elvesztése, egy szeretett személy halála, aggodás az anyagi helyzet miatt, a gyermekek viselkedéséből fakadó elégedetlenség, stb. Mindezek rontják az önbizalmat, mély elkeseredést, félelmet, fáradtságot, csüggedést, fölöslegesség-érzetet okoznak, súlyos esetben öngyilkossági gondolatokhoz vezetnek.

Keresztényként Isten segítségét igényelhetjük, hogy kijussunk ebből a helyzetből. Zsolt 34:19 verse így bátorít: „Közel van az Úr a megtört szívekhez és megsegíti a sebhedt lelkeket.”

Gyermekágyi depresszió – Amikor a kismama csemétjét karjaiban tartja, ráeszmél, hogy az élete már sohasem lesz olyan, mint azelőtt, és elkezd félni, mert úgy érzi, nem tudja hogyan bánjon vele. Felkészületlennek gondolja magát ahhoz, hogy megfeleljen az új kihívásnak, fél ettől az új felelősségtől. A szülés utáni első napokban eluralkodik rajta a szomorúság, aggodalom, csüggedés és a tehetetlenség érzése. Nagyon fontos, hogy ebben az időszakban az anyák a család támogatását élvezzék, mert érzelmi állapotuk a csecsemő állapotára is kiható. Fontos szerep hárul ebben az időszakban a fiatal apára, akinek felesége és gyermeke mellett kell állnia érzelmi szempontból és a házi teendőknél egyaránt.

Időskori depresszió – Ebben az időszakban a depresszió főként a visszatekintésben, a múlt mérlegre helyezésében nyilvánul meg, és a fölöslegesség érzéséből, magányból és elszigeteltségből fakad. Az ismerősök és a család körében történő elhalálozások, a korral járó krónikus betegségek, a fizikai állóképesség csökkenése, a látás és hallás megromlása, a korlátolt anyagi lehetőségek, a gyakori kórházi beutalások – mind hozzájárulnak a depresszióhoz.

Éppen ezért fontos, hogy ebben a korban az idős személyhez családtagjai szeretettel viszonyuljanak, és kellemes, érzelmetlített légkört biztosítsanak számára.

A depresszió kezelése

Ha nem kezelik, az elkeseredettség idővel mélyül és egyes esetekben öngyilkossági kísérletekhez is vezethet. Bizonyítást nyert, hogy a pszichoterápia, a gyógyszerkezelés, a gyógyulás vágya, a helyes étrend, a testmozgás, a személyközi kapcsolatok mind lényegesek ahhoz, hogy az illető megszabaduljon az érzelmi zavaroktól és ne essen vissza ebbe az állapotba. Amikor depresszióban szenvedő emberekkel találkozunk, nagyon fontos, hogy szeretettel viszonyuljunk hozzájuk, fejezzük ki támogatási szándékunkat és főleg a reményünket gyógyulásukban és Jézus Krisztus üdvözítésében, ahogyan az megjelenik 1Pt 1:13 versében: „Annak okáért felővezvén elmétek derekait, mint józanok, tökéletesen reménykedjétek abban a kegyelemben, amelyet Jézus Krisztus hoz néktek, mikor megjelen.”

Bárki megállapíthatja, hogy depressziós-e vagy sem, ha igennel vagy nemmel válaszol az alábbi kérdésekre:

1. Szomorúnak és sértettnek érzed magad?
2. Már nem érdekel, amit eddig szívesen csináltál?
3. Érzékelsz-e változást az étvágyadon vagy a testsúlyodon?
4. Vannak-e alvászavaraid?
5. Büntudat gyötör?
6. Képtelen vagy összpontosítani, cserben hagy az emlékezőtehetséged vagy nehezen tudsz dönteni?
7. Fáradtnak, kimerültnek érzed magad?
8. A kollegáid megjegyezték rólad, hogy nyugtalan vagy, esetleg nem úgy teljesítesz, ahogy szoktál?
9. Csalódottnak, remény nélkülinek érzed magad?
10. Gondoltál-e már öngyilkosságra?

Ha ötnél több kérdésre igennel választottál, szükséges szakemberhez fordulnod.

Isten segítsen, hogy egészségünk gyarapodjon, és kiegyensúlyozottak legyünk testi és pszichikai szempontból egyaránt. ■

Laura Fierbințeanu, pszichológus

„Maradj Mellettem!”

Ha Afrikában tartózkodsz a száraz évszak idején és a reggeli csendben a kék eget nézed, az az érzésed támad, hogy közelebb vagy ahhoz. Nálunkfelé is, száraz és felhőtlen éjszakákon a csillagok élénkebben ragyognak, mintha maguk felé hívogatnának.

Lent a földön minden szempontból megpróbáló időket élünk. Érzelmileg, erkölcsileg és fizikailag túlterhelt nemzedék vagyunk. Mintha ránk, nőkre még nagyobb mértékben nyomasztólag hatna az aggodalom, a félelem, a bizonytalanság. Mintha mindezek átítatnánk lényünket.

Fiatalként, a nagy döntések küszöbén minden lépésnél feltesszük a kérdést: „Uram, melyik utat válasszam? Vajon készen állok elfogadni terveidet mindazon dolgok helyett, melyek vonzzák tekintetemet és szívemet?”

Hogyha van családunk, még nagyobb kihívással kell szembenéznünk. A bibliai figyelmeztetés visszavisszacseng gondoktól és bajoktól terhelt elménkben. „Az okos *asszony* építi házát, de a bolond saját kezével rontja le azt.” Micsoda felelősség! Miért nem írja, hogy: „Az okos *férfi*”? Miért a feleségnek és anyának kell bölcsnek lennie, hogy minden rendben történjen? Éppen mi, a „gyengébb és törékenyebb edény”?

Hogyha csemetéink felserdültek már, az aggodás olykor pánikká mélyül. Mit tehetünk, hogy ezek a gyerekek felnőtt korukban boldogok legyenek ezen a földön, de főleg az örökkévalóságban?

A múltó idő új fejezetet nyit életünkben, melynek főszereplői idős szüleink. Valamikor erősek, a család és a gyülekezet oszlopai voltak, most pedig egyre gyengébbek, tőlünk függők, jelenlétünk után vágyódók – mint a gyerekek. „Mi lesz velük? Mi fog történni a jövőben? Hogyan fogok szembenézni a helyzettel?”

Ezeknek a kérdéseknek a nyomása alatt telik életünk, stressz, gyomorszorítás, hormonzavarok, álmatlanság, elhízás kíséretében... Mit tegyünk?

Lelki kínokból fakadó kérdéseinkre Isten Igéjében találjuk a választ: „És monda az Úr: Ímé, van hely

énnálam; állj a kősziklára.” (2Móz 33:21) Ne figyelj az elnyeléssel fenyegető hullámokra, ne hallgasd a tenger zúgását! Ne félj a villámok vakító fényétől! Maradj Mellettem a kősziklán, ahol biztonságban vagy. „Ne féljetek, megálljatok! és nézzétek az Úr szabadítását, amelyet ma cselekszik veletek... Az Úr hadakozik ti-érettetek; ti pedig veszteg legyetek.” (2Móz 14:13-14)

Saját tapasztalatból tudom, hogy erőfeszítés nélkül nem juthatsz el ide. Az emberi hajlam azt diktálja, hogy küzdj, cselekedj, oldd meg a dolgokat... Éppen emiatt azért kell küzdened, hogy maradj nyugton és hagyatkozz arra, Aki sohasem szenvedett vereséget. Az imádság titkos órájában, karjaiba rejtőzve, öntsd ki szívedet! Mondd el Neki, ami fáj, majd add át terhedet, melyet egyedül amúgy sem tudnál elhordozni. Isten ismer, életed minden részlete érdekli. Ha megengeded Neki, harcolni fog érted.

Mindannyian részt kell vennünk a nagy vizsgán, a hit nagy vizsgáján ebben az életben. Hajlandók vagyunk bemenni az Ő „nyugodalmába”? Hogyha igen, akkor a csillagos ég sokkal közelebb fog tűnni a hit szemével, és Énokhoz hasonlóan mi is részesülni fogunk a meghívásban, hogy földi otthonunkat áthelyezzük a dicsőséges mennyei hazába: „Jól vagyon, jó és hű szolgálóm, menj be a te Uradnak örömébe!” ■

Brândușa Cristescu

Hírek a HNA egyház életéből

A rovatot összeállította **Adrian Dobre**, a Román Unió Kommunikációs Osztályának igazgatója

▶ *Az adventisták* című film 3 jelentős kitüntetésben részesült

A Journey Films *Az adventisták* című filmje három díjat kapott az Amerikai Egyesült Államok tévé-filmjeinek járó kitüntetések közül. Amellett, hogy a dokumentumfilm az Amazon.com internetes áruház vallásos kategóriájában a legkelendőbb DVD-k közé tartozik, elnyerte a színvonalas Gabriel Award-díjat, a Peer Ezüstdíjat és a Telly-díjat.

Bár a Gabriel-díjat a Katolikus Akadémia támogatja, *Az adventisták* című film vallásos kategóriában elnyerte a legjobb filmnek járó díjat, melyet ebben az évben országos szinten sugároztak az Egyesült Államokban. Martin Doblemeier filmje elnyerte a legjobb hosszú-dokumentumfilmnek járó Ezüstdíjat, a 2010-es Peer-díjak kiosztása során az elmúlt hónap végén a washingtoni Nemzeti Sajtóklub keretében megrendezett szertartáson, melyet a TIVA (Televízióért, Internetért és Videoért Egyesület) szponzorizált.

A Telly-díjat a legjobb helyi, regionális vagy kábelen közvetített műsorok, valamint az interneten megjelenő legsikeresebb filmprodukciók vagy videoklippek kapják. *Az adventisták* dokumentumfilm más 13.000 alkotással szállt versenybe, amelyek Amerika összes államából és az 5 kontinensről származnak, a Telly-díjak 31. díjkiosztóján.

▶ Évfordulót ünnepelnek a Brăilai Egészségügyi Iskolában

A Brăilai Egészségügyi Iskola ebben az évben megalakulásának

huszadik évfordulóját ünnepli. Ezen alkalommal a végzősök találkozózt hirdetnek az öregdiákok és egykori tanárok számára. Az eseményre 2011. augusztus 20-án kerül sor, mottója: „Eddig és ezután!”

▶ A Stejaru gyülekezet projektje a végéhez érkezett

2011. április 30-án, szombaton, felszentelték a Stejaru hetednap adventista gyülekezetet, Teleorman megyében. Ez az alkalom a következő adventista gyülekezetek közös erőfeszítésének a beteljesedése volt: Madrid-Emaus (Spanyolország), Peretu 2 és Peretu 4 (Románia). A terv ezelőtt egy évvel kezdődött.

Az eseményen részt vett a Román Unió részéről Nelu Burcea lelkész, valamint az Olténiai Egyházterület képviselőiben Neațu Aurel, Răducan Viorel és Ristea Florian lelkészek. A helyhatóságot Alexandru Moise polgármester képviselte.

▶ Lelkészszentelés a Dél-Erdélyi Egyházterületnél

2011. május 14-én, szombaton, felszentelésben részesült a Dél-Erdélyi Egyházterület három lelkésze: Mihanoș Claudiu, Mediaș-Pisc gyülekezet, Pápai Ferencz-Ervin, Régen B-gyülekezet, valamint Vlad Bogdan, Ludas-Betel gyülekezet.

Mediaș-Pisc helységben Mihanoș Claudiu lelkészé avatását Eduard Călugăru, a Román Unió pénztárosa, Lucian Cristescu, a Dél-Erdélyi Egyházterület elnöke és Horea Tămășan, az Egyházterület pénztárosa vezette le.

Ludas-Betelben Vlad Bogdan felszentelésére került sor. Az igei üzenetet Teodor Huțanu, a Román Unió elnöke, a Dél-Erdélyi Egyházterület részéről pedig Szász Ernő titkár és Szász-Cserei Géza ifjúságvezető közvetítette.

A Régen B-gyülekezetben Pápai Ferencz-Ervint szentelték lelkészé. A Román Uniót Teodor Huțanu elnök és Eduard Călugăru pénztáros, a Dél-Erdélyi Egyházterület részéről pedig Lucian Cristescu elnök, Szász Ernő titkár és Horea Tămășan pénztáros, Szász-Cserei Géza és más környékbeli lelkészek képviselték.

▶ Az ADRA Románia újabb programban vesz részt a családi erőszak áldozatainak megsegítésére

Az ADRA Románia más két szervezettel – a Sensiblu Alapítvánnyal

Ha már betöltötted a 14 évet, feliratkozhat a bibliai ismeretek versenyére, a cercetatiscripturile@sperantatv.ro e-mail címen vagy a 0741-137 090 telefonszámon.

Várunk filmezésre a Speranța TV dobogóján!

Kutatókat az Írásvokat

szombaton, 21 órától
ismétlés vasárnap, 14 órától
a Speranța TV-ben

és a Diakónia Egyesülettel – közösen az elkövetkező időszakban részt vesz egy támogatási programban olyan nők részére, akiknek a családban elszenvedett erőszak következtében szükségük van jogi-orvosi igazolásra.

A program keretében 80 nő számára visszatérítik a jogi-orvosi igazolás költségeit. Olyan családi erőszakot elszenvedett személyekről van szó, akik a bukaresti három nem kormányzati szervezet speciális szolgáltatásaiban részesülnek.

A projektet, melyben stratégiai partnerként az Országos Jogi Orvosi Intézet is részt vesz, május 15-én, a Család Nemzetközi Napján indította el két jelentős szervezet: az Avon Cosmetics és a Sensiblu Alapítvány.

► Romániai lelkészfeleségek találkozója

Az adventista lelkészfeleségek országos szintű találkozója családi hangulatban zajlott május 13–14-én, Méhkerthen. Az összejövetel célja az ismerkedés és barátkozás volt, a beszélgetés időszereű témákról folyt.

A bemutatott tapasztalatok, gondolatok és projektek egy üzenetet körvonalaztak: „Szeretből szolgálunk”. Szolgáljuk felebarátunkat, legyen az akár gyülekezetünkhöz tartozó testvérünk, a szomszédunk, munkatársunk, vagy bárki – akár közelálló, akár távoli személy –, akinek szüksége van a segítségünkre.

Az Euro-Afrikai Divízió részéről jelen volt Maria José Brito, a Lelkészfeleségek Egyesületének koordinátora, aki elmélkedésében arról beszélt, hogy szükséges „megállnunk” az Úr Jézus lábánál.

Greta Iorgulescu, az Romániai Adventista Lelkészfeleségek Egyesületének vezetője többek között azt mondta, hogy „a hívő nők alabástromedények, akik saját indítatásból mások felé árasztják az Üdvözítő illatát.”

► Projektek benyújtása az ASI romániai kirendeltségénél

A Romániai Segély és Fejlesztési Adventista Egyület (ASI) 2011. június 1-jétől projektek benyújtását várja a 2012-es évre. A projektek benyújthatók a következő területeken: nevelés, evangelizálás, társadalom és egészségügy. A benyújtás kizárólag interneten, a www.asiromania.ro honlapon történik, a határidő pedig 2011. augusztus 15. Csak azok a projektek vesznek részt a kiértékelésben, amelyeknek az elektronikus visszajelzését a feladó megkapja.

Dr. Leonard Azamfirei egyetemi tanár, az ASI alelnöke

► Újabb otthon nyílt idők számára

A bukaresti székhelyű Eugenia Egyesület június második felében öregotthont nyit az Arges megyei Leordeni helységben. A „Felnőttköz-

pont” kényelmes szálláskörülményeket, szociális, orvosi és fogorvosi ellátást, valamint gyógytornát biztosít.

Érdeklődni lehet a következő telefonszámokon: 021.327.09.76; 021.336.80.49, 0745.999.726 és 0727.377.068

► Nelu Dumitrescu lelkész nyugovóra tért

A romániai Hetednapos Adventista Egyház tudatja, hogy Nelu Dumitrescu lelkész, aki 1990. és 1995. között az Unió elnöke volt, 2011. május 5-én nyugovóra tért.

1928. január 10-én, a Buzău megyei Policiori-ban született, dinamikus, optimista, bizalmat és reményt árasztó személyiség volt. Közel állt az emberekhez, vallásos meggyőződésében következetességet tanúsított.

Következő számaink valamelyikében cikket fogunk közölni életéről és tevékenységéről.

Várjuk a Szovátai Üdülőotthonba, az alábbi turnusok szerint:

- I. június 20–30.
- II. július 4–14.
- III. július 18–28.
- IV. augusztus 1–11.
- V. augusztus 15–25.
- VI. augusztus 29 – szeptember 8.
- VII. szeptember 12–22.

Jelentkezésüket várjuk a Hetednapos Adventista Egyház Nyugdíjosztályára, a következő címen: tel.: 021/269.03.38, 0740.10.10.25, e-mail: casapensii@adventist.ro.

Napi díj 1 személyre (szállás és 3 étkezés): 80 lej.
A 4 és 14 év közötti gyermekek 50%-os kedvezményben részesülnek.

A szállás és az étkezés díját egyszerre kell befizetni:

1. a Nyugdíjosztály bankszámlaszámára: RO70BRDE445SV2372 7864450 – BRD Sucursala Jolie Ville
vagy
2. a Nyugdíjosztály pénztáránál – Román Unió.

Felejthetetlen napokat kívánunk a Szovátai Üdülőotthonban.

„A jó és a gonosz ismerete”

Kérdés: Mindig érdekelt a „jó és a gonosz tudása” kifejezés, ahogyan az több alkalommal is megjelenik a tiltott fa kérdésének összefüggésében (1Móz 2:9, 17. 3:5, 22). Ez a tiltott tapasztalat miért beszél a jóról is? Nem akarta Isten, hogy az emberek megismerjék a jót?

Válasz: Az ön kérdése engem is sok ideig foglalkoztatott, és a kapott válaszok általában nem elégtettek ki, mivel soha nem magyarázták meg, mit keres a jó a bűn ezen egyenletében. Voltak időszakok, amikor a filozófiai elmélkedés segítségével próbáltam megérteni a számomra kérdéses bibliai részeket. De ez a módszer a legtöbb esetben nem működött. Sokkal célravezetőbb feltenni a kérdést: vajon milyen értelemmel bírt ez a kifejezés a bibliai szerző nyelvhasználatában? A válasz legtöbbször nagy mértékben különbözik elvárásainktól.

A „jó és gonosz tudásának” esetében első látásra minden egyszerűnek tűnik, mert mindannyian tudjuk mit jelent a tudás, valamint a jó és a gonosz fogalma. A jó és a gonosz azonban (héber és román nyelven egyaránt) a boldogság és a szerencsétlenség rokon értelmű kifejezéseinek is értelmezhető, vagy ellenkezőleg, erkölcsi értéként is felfogható. A tudás lehet tudomány, ismeret, felkészültség, tanulás, hír, lelkiismeret stb. Ilyen megvilágításban már nem is annyira egyszerű a kérdés. Milyen értelemben kell felfognunk akkor ezeket a fogalmakat?

Ha mindenik kifejezést egyenként elemeznénk, megtörténhetne, hogy túlságosan távol kerüljünk az eredeti kérdéskörtől. A „jó és gonosz tudása” megfogalmazás helyes megértésének a kulcsa nem a szavak külön-külön boncolgatásában rejlik, hanem annak egyetlen egységként való értelmezésében, a Biblia teljes összefüggését tekintve. Az egyetlen hely, ahol az említett kifejezés ugyanabban a formában ismétlődik, mint 1Móz 2-3 fejezeteiben, szintén Mózes írásaiban található, 5Móz 1:39-ben: „És a ti kicsinyeitek, akiktől szólátok, hogy prédául lesznek, és a ti fiaitok, akik nem tudnak most sem jót, sem gonoszt, azok mennek be oda, mert nékik adom azt, és ők bírják azt.”

A fent idézett szöveg szerint, „akik nem tudnak most sem jót, sem gonoszt”, a gyermekkor azon erkölcsileg függő állapotára utal, amikor még a szülők döntenek el, hogy a gyermek számára mi jó és mi nem. Több évvel ezelőtt fedeztem ezt fel, amikor megfigyeltem, hogy a „jó és gonosz tudása” kifejezés Mózes első könyvében kívül csak Mózes ötödik könyvében ismétlődik meg.

A következő rovatot az olvasóink és tanácsadóink által feltett kérdések megválaszolására tartottuk fenn.

Ez által szeretnénk közelebb kerülni önökhöz, és megfelelőképpen válaszolni az önöket érintő lelki gyötrődésekre.

Címünk: Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae, nr. 38-38A, Voluntari, Ilfov, cod 0077190 vagy www.curieruladventist.ro.

Köszönjük az együttműködést!

Később olyan adventista teológiai tanulmányokra bukkantam, amelyek ugyanarra a következtetésre jutottak¹.

A zsidó hagyományban fellelhető a törvény iránti felelősségvállalás pillanata. Ez a bar-mitzva („a parancsolat fia”) vagy a bat-mitzva („a parancsolat leánya) elnevezésű szertartás, amelyet 13 illetve 12 éves korban tartanak, a serdülőkor kezdetén. Ezen ceremónia által a zsidó gyerek felvállalja erkölcsi és vallási kötelességeinek felelősségét, és tevékeny résztvevőjévé válik a zsinagógiai szent szolgálatnak.

Ennek a hagyománynak az elvi háttere a régmúlt időkbe nyúlik vissza. Jézus 12 éves korában a templomba ment, ott nyilvánult meg először felelős személyként menyeyei Atyja, Isten előtt (Lk 2:42-49). Ésaías próféta beszélt (Kr. e. 734 körül) a gyermek Immánuelről (a Messiásról): „Mert mielőtt a gyermek megtanulná megvetni a gonoszt, és a jót választani, elpusztul a föld, melynek két királyától te reszketsz”. Tehát a Jeruzsálem ellen szövetségzett két hatalom (Damaszkusz és Samária) az asszírok kezére kerül Kr. e. 732-722-ben, vagyis legtöbb 12 év után.

Az erkölcsi felelősségvállalás korára (12 év) való utalás, melyen alul a gyermek még „nem ismeri a jót és a gonoszt”, vagy amelykor az erkölcsi lelkiismeret felelősségtudatának kezdete, segít nekünk helyesen megérteni Ádám és a Teremtő kapcsolatát. Isten hatalmat adott az embernek a teremtett világ felett, megajándékozta a világ uralásának és ismeretének képességével, ő adott nevet és ő osztályozta az élőlényeket, ahogyan Isten is megteremtve a dolgokat, elnevezte azokat. Ami a boldogság megismerését illeti, az ember nem ismerte a választás ha-

tárait, kedve szerint gyönyörködhetett mindenben, amit látott és tapintott, mivel Isten jó törvényeket és ösztönöket ültetett szívébe, és nem létezett ezek áthágásának kockázata.

Mégis, Isten fenntartotta magának a jó és a gonosz meghatározásának jogát, a természet törvényein túl. Az erkölcsi autonómia joga a Teremtőé. Az önkéntes engedelmesség és Isten iránti elismerés nem volt ösztönszerűen, feltétel nélküli reflexként az emberbe építve, mert ily módon nem létezhetnének valódi erények. Ezen a téren Isten az ember lelkiismeretére hagyatkozva feltétel nélküli engedelmisséget kért, mely által az ember elismerje teremtményi mivoltát és erkölcsi függését. A gyermekhez hasonlóan, az embernek el kellett fogadnia, hogy Isten, az Atya határozza meg az erkölcsiséget, Ő tudja, mi a jó és mi a rossz. Ezért a tiltott fa a szavazóurna szerepét töltötte be. Önmegtartóztatás által az ember kifejezhette Teremtője iránti tiszteletét és hódolatát.

Nem csoda, hogy a Kígyó éppen ezen a ponton kísértett, arra célozva, hogy Istennek titkos tervei lennének, és hogy egy értelmes elme nem torpan meg buta és cseles korlátozásoknál. Az ember Isten képe

volt teremtve, uralmat kapott az egész teremtett világ felett. Következésképpen, miért kellene másvalakinek megmondania, mi a jó és mi a rossz? Ha Isten nem mondta volna, hogy rossz dolog a fa gyümölcséből szakítani, akkor is rossz lett volna az az ismeret? A „jó és gonosz tudása” a jó és rossz meghatározásának képessége, egyedül Isten hatalma és az Ő meghatározója, mellyel szemben még az örökkévalóságban is gyermekek maradunk.

A bűnbeesés után az Istenség keserű szomorúságát fejezte ki, a Kígyó szavait ismételve: „Ímé, az ember olyanná lett, mint mi közülünk egy, jót és gonoszt tudván” (1Móz 3:22). Következésképpen nem közeledhetett az élet fájához, tudatosítania kellett, hogy halandó teremtmény, és nem isten. A mennyben nem lakhat két isten. Az új, öntörvényű istent el kellett távolítani, hogy előről kezdje valós voltának elsajátítását.

Nem véletlen, hogy a történelem végén, az új paradicsomba való belépés előtt, Isten egy másik, egyetemes jellegű vizsgáztatásnak teszi ki a világot. Nagyon könnyű megméretésről van szó, mely önmagában nem nagy erény, de amely világosan rámutat, hogy kinek hódolunk: a Teremtőnek vagy a teremtményeknek? Egyedül Isten tudja, mi a jó és mi a rossz. A mi részünk a bizalom, a ragaszkodás, annak elismerése, hogy Isten hatalma, jósága és bölcsessége minden értelmünket felülmúlja. ■

Drd. **Florin Lăiu**, egyetemi adjunktus, Adventista Teológiai Intézet

1. Lásd A. M Rodriguez cikkét: *Knowing Good and Evil*. 2/13/97, a Biblical Research Institute honlapján: <http://biblicalresearch.gc.adventist.org>.

A felekezeti minőség elismerése

Gelu Panait | Jogi kérdések

Kivonat a 2006. december 28-án kiadott 489-es számú, a vallásszabadságra és a felekezetekre általánosan vonatkozó törvényből.

17. szakasz

(1) A felekezeti minősítést kormányhatározat adhatja meg, a Kulturális és Kultuszminisztérium ajánlásával olyan vallásos egyesületek számára, amelyek tevékenységük és taglétszámuk alapján tartósságot, állandóságot szavatolnak, közvédeket szolgálnak.

(2) A státus és a kánoni jogok elismerése megtörténhet, ha ezek tartalmukban nem sértik a közbiztonságot, a rendet a lakosság egészségét és erkölcsét, valamint az alapvető emberi szabadságjogokat.

18. szakasz

A vallási társulás, amely a felekezeti minősítést kéri, nyelzi, szándékát írásos kérelemben közvetíti a Kulturális és Kultuszminisztérium felé, az alábbi dokumentumokkal kiegészítve:

a) törvényes és legalább 12 évre visszamenő működését (mint vallásos egyesület Románia területén) igazoló bizonyítvány;

b) román állampolgárságú, Romániában élő, az ország lakosságának legalább 0,1%-át kitevő (az utolsó népszámlás szerint) tagok névsorát tartalmazó lista;

c) saját hitvallás és szervezeti-működési statútum, melynek tartalmaznia kell: az egyház elnevezését, központi és helyi szervezeti struktúráját, vezetési módját, hivatali és ellenőrzési adatait, képviselői szervezeteinek megnevezését, a felekezet egységei létrehozásának és felbontásának módját, személyzetének státusát, valamint a felekezet sajátos előírásait.

19. szakasz

(1) A kérvény leadásának időpontjától számított 60 napon belül a Kulturális és Kultuszminisztérium a Kormány elé tárja a felekezet elismerésének dokumentációját, a dokumentáció alapján összeállított véleményezésével együtt.

(2) Abban az esetben, ha a dokumentáció hiányos vagy tartalma törvénybe ütköző, visszakérül a megfelelő kiegészítések vagy módosítások végrehajtása végett, a jóváhagyás folyamata pedig ennek függvényében hosszabbítást nyer. ■

Gelu Panait, jogász, Román Unió

Alina Badea

Anyu, apu, Nelli és Misi együtt ültek az asztalnál.

Estefelé járt az idő.

– Most én imádkozok – mondta Misi. Persze mindenki beleegyezett, Misi pedig elkezdte mondani a saját nyelvén a *Miatyánkot*, amit megtanult, és nagyon örült, hogy bebizonyíthatta, akárhányszor alkalma adódott rá.

– ...Mindennapi kenyejünket add meg nekünk ma, ... ne víd minket a kiséjtésbe, ...szabadíts meg a gonosztól, mej Téd az ojszág, hatajom ész dicószég, Ámen!

– Ámen!

Nelli is dúdolta, mint egy éneket: „Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma...” Majd hirtelen támadt egy ötlete. Valójában „megvilágosodott” – hirtelen megértett valami fontosat, és gyorsan el akarta magyarázni a nála kisebb Misinek is, aki nem fogta fel úgy a dolgokat, mint ő.

– Tudod, Misike, a kenyeret nem Isten *adja*, az üzletből vesszük. Érted, nem Tőle jön, hanem az üzletből.

Apu csak mosolygott, teáskannájával a kezében.

– Na és a kenyér hogy kerül az üzletbe? – kérdezte.

Nelli emlékezett, hogy látott egyszer egy kocsit, amire kenyér, kifli meg pereg volt festve, melyből néhány ember kenyeresládákat tett egy szekérféleségre, amin az üzletbe szállították. Misit nem túlságosan érdekelte a beszélgetés. Beleharapott a kenyérbe, majd a csészével – ami most autó volt – a tényérok között szlalomozott. De Nelli továbbra is próbálta meggyőzni:

– Misike, a kenyér a pékségből van. Ott készítik.

– Tényleg? És a pékségbe *honnan kerül* a kenyér? – folytatta apu.

Nelli komolyan megnézte aput. Kissé elgondolkodott.

– Nem *kerül*, a pék készíti lisztből, élesztőből...

– Persze-persze. Na és a liszt *honnan jön*?

– Hát... a malomból, vagyis búzából készítik, a búza pedig...

– Tetszik, ahogyan gondolkodsz, mosolygott apu.

– Nekem is tetszik ez a *honnan jön* játék... Most én kérdezek? *Honnan jön* a búza?

– A raktárból vagy a hombárból...

– És a hombárba *honnan jön*? Kérdezte ujjongva

Nelli, mert tudta a választ.

– Megmondod te?

– Tudom *honnán*, a kalászból. A kalász meg a magból, amit Isten növelt meg, hiszen esőt és meleget adott neki...

– Nagyon jó! – helyeselt apu.

De Misi nem értette, mi is ennek a *honnán jön* játéknak a lényege.

– De *honnán* van az eső, mel kint eszik, nem a kenyéjemben. A kenyéjemben ninc eső, sze ninc nap – mondta komolyan – és felmutatta a mogyoróvajjal megkent kenyérszeletet. Van beje, meg héja ész mogyojó, ész édesz.

Honnan jön...?

– Igen, a kenyér édes, mert teljes őrlésű lisztből van. A kenyér édes ízét szintén az Úr Jézus adja.

– Méjt? – kérdi Misi, és beszáll a játékba.

– Mert az Úr Jézus szeret. Titeket, kicsi gyerekeket is szeret, és azt akarja, hogy nagyra nőjete, ahogyan a kis magból nagy kalász lesz. Az Úr Jézus a felnőtteket is szereti, és erőt akar adni nekünk, hogy dolgozzunk és segítsünk nektek jó és megbízható emberekké válnotok. Ezért „megtanította” a magokat, hogy erőt nyerjenek a földből, az esőből és a napból, hogy mi, az emberek egészségesek, erősek és vidámak legyünk. És hogy szeressétek a kenyeret, jó ízt adott annak; a vízből és napból nyert erő mellett, ami a magban összegyűl, egy édes ízt is tartalmaz. Édes, mint a szeretet.

– Aha, de a szeretet *honnán jön*? – tette fel a kérdést a lány, aki tovább akarta szólni a gondolatmenetet.

– A szívből – mondta anyu, aki ezzel beszállt a játékba.

– És a szívbe *honnán jön*? – bonyolította a játékot tovább apu.

– Istentől – válaszolta Nelli komolyan –, ahonnan a búzamag édes íze is, nem igaz?

– Az Úr Jézus a szímbembe jön? – kérdi Misi, és közben a szíve felé mutat.

– Nem! – ugrott fel Nelli a székről.

Misi összezavarodva elhallgatott, még a keze is megállt a levegőben.

– Méjt nem jön a djága Jézus a szímbembe?

– Ó, dehogynem jön – nyugtatta meg Nelli. Azért mondtam, hogy „nem”, hogy ne tedd a kezed az ingedre. Mogyoróvaj az ujjad, és összepecsétezed. Várj, letörölöm egy szalvétával. Na így! És a tej is rácsorgott. Töröljük le azt is – mondta Nelli gondoskodón, mint egy nővér.

– Köszönöm. Megpuszti, az ojjomon nincs tej – mondta Misi, és megpuszilta testvére arcát.

Nelli is megpuszilta. Apu és anyu megfogták egymás kezét. Ragyogott a tekintetük. Nelinek eszébe jutott még valami:

– Akarjátok, hogy körben imádkozzunk? Kezdhetem én?

Felálltak mind, Misi pedig székre állt, hogy magasabb legyen. Megfogták egymás kezét.

– Uram, köszönjük a kenyeret, a búzát és az esőt...

– Ész a napot, és az édeszt...

– És egészséges gyermekeinket – folytatta anyu.

– És hogy szeretsz minket és adsz a mi szívéinkbe is a te szeretetedből. Kérünk, segíts, hogy másoknak is adjunk belőle. Segíts, hogy szeressünk Téged és mindig szót fogadjunk neked. Jézus nevében, Ámen. ■

Az ébredés ideje

A Generál Konferencia nemrég a misszióra való megújulás és reform érdekében felhívást intézett a világszéles egyház felé, amelynek megvalósulásáért Romániában is születtek már törekvések. 2011. április 11–12-én a Román Unió kezdeményezésére Méhkerten összegyűlt az Unió Végrehajtó Bizottsága és a hat egyházterület bizottsága elemzés, ima és böjt érdekében. Az ihlető és áhítatos légkör a résztvevőket valóságos élménnyel gazdagította.

Az önvizsgálat ideje az egyházterületek mindegyikének előrelépést biztosított abban, hogy lelkészeikkel együtt valami hasonlót szervezzenek. Ennek érdekében május 3–4-én a Munténiai Egyházterület lelkészei találkozót tartottak Méhkerten **elemzés, ima és böjt** érdekében. Láttuk Istent hatalmasan dolgozni szíveinkben. Soha nem fogom elfelejteni a méhkerti közös ima tapasztalatát. Nem csak két-három, hanem száz, térdein imádkozó lelkész, akik naponta kétszer-háromszor élő láncot képeztek, olyan látvány, amit nem lehet elfelejteni. Láttam a kollegáim arcán lecsorduló könnyeket. Leolvastam arcukról a lelkük mélyéig ható isteni elhívás felelősségérzetét. Láttam, ahogyan lelkesedtek a személyes és a közösségi ébredés után. Meghatott, ahogyan néhány kollegám kifejezte hitét az ébredés megvalósulásában. Láttam és hallottam a bizonyágtételek legnagyobb részét, amelyek mintegy két órát tartottak az úrvacsorai istentisztelet keretében. Mindannyian éreztük Isten közelségét. Megértettük akaratát, hogy közben kell járnunk imában népéért, és minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk az ébredés érdekében. Az elválás az Istennel és egymással szembeni hűségfogadalom magasztos légkörében történt. Visszatekintve erre a két napra, elmondhatom, hogy megnyílt előttünk a menny kapuja (1Móz 28:17).

Meg vagyok győződve róla, hogy a méhkerti tapasztalat nem csak két napra szól. Kellemes emlék marad, amikor az egyik idősebb munkatársam a méhkerti távozásunk utáni napon ezt írta nekem: „George testvér, összeállítottam három prédikációt az ébredésről, amiket el fogok mondani X gyülekezetben. Kérlek, olvasd el és vidd az Úr elé imában! Értem is imádkozz, hogy nyerjek erőt Tőle! Érzem, mennyire jelentéktelen és tehetetlen vagyok erre a munkára. Imádkozzatok X gyülekezetért is! Szeretném, hogy Isten ébredést hozzon személyes

és gyülekezetem életében.” Időt szakítottam az imára, és közbenjártam munkatársamért, jobban, mint valaha. Későbbi levelében beszámolt örömről mindazért, amit Isten azon a szombaton tett. Lelkesen mesélte, hogy a gyülekezetnek intézett hívásra minden tag előre jött, jelezve újbóli odaszentelődésének szándékát.

Ugyanilyen jóleső érzéssel gondolok buzăui lelkész-társaimra, akik néhány nappal Méhkertre érkezésük után eltervezték, hogy imatábort szerveznek felnőttek számára. Megkérdeztem kollegámtól, aki meghívott a táborba: „Mi az elvárásotok? Mit kell tennem? Milyen témával készüljek?” Ezt mondta: „Nem kell készülnöd. Ebben a táborban csak imádkozni fogunk.” Életemben akkor hallottam először olyasmit, hogy egy tábor nem kikapcsolódásról, hanem az imáról szóljon. Valahol a természetben a buzăui testvéri közösség egybegyűl, csak hogy imádkozzon. Hát Isten ne válaszolna ezekre az imákra? Vajon semmi nem történik majd ezután? Lehetetlen, hogy így legyen. Isten dolgozni fog az imák nyomán.

Az ima hatásáról és a mennyről, amely alig várja, hogy ránk árássa a megújulást, Ellen G. White ezt írja: *„A Szentlélek kiáradását az egyházra a jövőben várjuk, de az egyház már most részesülhet abban. Készüljete, imádkozzatok ezért és higgyétek, hogy bekövetkezhets. Részesülnünk kell a Szentlélek kitöltetésében, a menny pedig kész felajánlani számunkra azt.”* (Evangelizálás, 701. old.)

Hajlok rá, hogy azt higgyem, az adventizmus Romániában ma különleges tapasztalaton megy keresztül. Mindegyik konferencia szintjén történik valami az ébredés érdekében. Személyes és nyilvános bizonyágtételeknek lehetünk tanúi. Sokan kiállnak az ébredés ügye mellett. Ha mindezek mellett a testvérek közötti sérült viszonyok is helyreállnának megbékélés, a megértett igazság naponkénti megélése és a személyes bizonyágtételek által, akkor beigazolódna, amit Ellen G. White kijelentett:

„Amikor az út a Szentlélek előtt készen áll, az áldás áradni fog. Sátán nem tudja megakadályozni, hogy az áldások Isten népére áradjanak, amint a menny ablakait sem zárhatja be, hogy ne hulljon eső a földre.” (Valódi ébredés, 10. old.)

Isten árássa népére a misszióra való megújulást és reformot. ■

Georgel Pirlitu, a Munténiai Egyházterület elnöke

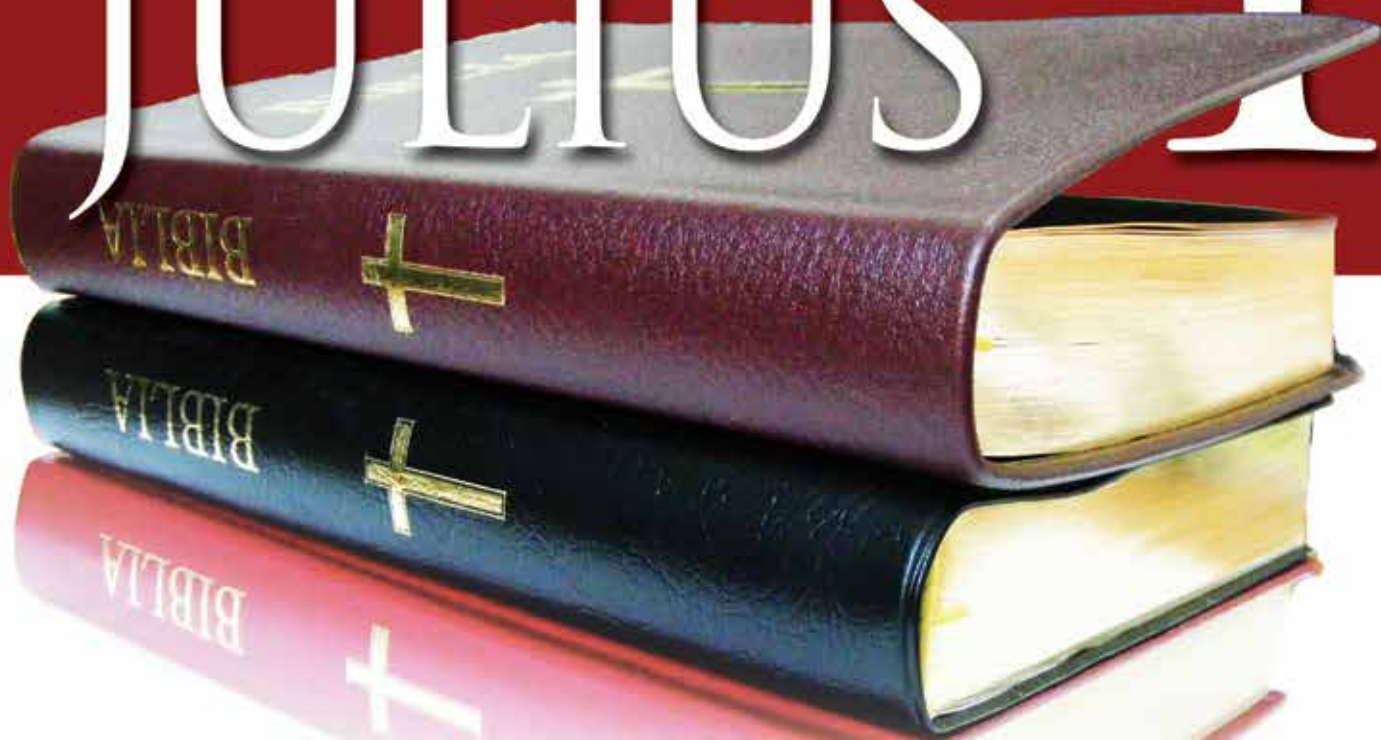
HIHETETLENÜL
ALACSONY ÁRAK

A BIBLIA NAPJA

A VIAȚĂ ȘI SĂNĂTATE KIADÓNÁL*

2011.

JÚLIUS 4.

RENDELÉSÉT LEADHATJA (A KÉSZLET EREJÉIG) JÚLIUS 4-ÉN,
0 ÉS 24 ÓRA KÖZÖTT A KÖVETKEZŐ MÓDOKON:

1. Telefonon: 021.323.00.20; 021.326.17.50; 021.326.17.51; 021.326.17.52;
021.327.04.02; 021.322.94.61

Faxon: 021.323.00.40

Mobilon: 0740.10.10.34; 0726.71.46.64

2. A www.viatasisanatate.ro honlapon

3. E-mail üzenetben: comenzi@viatasisanatate.ro

4. Személyesen, a Sola Scriptura könyvesboltokban

5. Személyesen a Kiadó kirendeltségeinél (FIGYELEM, a Labirint utcai raktár elköltözött
a következő címre: Vulturilor, 31, Hala Traian környéke)

* Az akciós nap csak román nyelvű Bibliákra vonatkozik.

ÉLJ A LEHETŐSÉGGEL, ÉS AJÁNDÉKOZZ BIBLIÁT!

Az **Adventszemle** szerkesztősége szeretné megismerni az olvasók véleményét a folyóirat minőségéről. Ennek érdekében rendelkezésre bocsátjuk az alábbi kérdőívet. Várjuk észrevételeiket a magyar szerkesztőség címére:
400 107 Cluj Napoca, Str. Cuza Vodă, Nr. 12. A borítékra írják rá: ADVENTSZEMLE.

Kérdőív az **Adventszemle** kiértékeléséhez

I. Bevezető (x-elje be a választ)

1. Milyen mértékben olvassa az **Adventszemlét**?

- egyáltalán nem olvasom csak bizonyos cikkeket minden cikket

2. Milyen gyakran látogatja a curieruladventist.ro honlapot?

- egyáltalán nem ritkán gyakran

II. Értékelje az alábbi szempontokat:

1. A bemutatott témák:

- nem fontosak fontosak nagyon fontosak

2. A témák bemutatása:

- nagyon gyenge színvonalú gyenge színvonalú közepes színvonalú
 színvonalas nagyon színvonalas

3. A bemutatott témák milyen mértékben fedik le az ön érdeklődési körét?

- egyáltalán nem csak kis mértékben nagy mértékben teljes egészében

4. Mi a véleménye a folyóirat külsejéről, grafikájáról?

- nagyon gyenge színvonalú gyenge színvonalú színvonalas
 nagyon színvonalas

5. Hogyan értékeli a felhasznált képeket?

- nem találóak kis mértékben találóak nagyjából találóak találóak

6. Hogyan értékeli a folyóirat nyelvhelyességét?

- nagyon sok a hiba sok a hiba kevés a hiba hibátlan

7. Mi a véleménye a folyóirat áráról?

- nagyon drága drága olcsó nagyon olcsó

8. Mi a véleménye a folyóirat kézbesítéséről?

- gyakran késik néha késik ritkán késik egyáltalán nem késik

9. Hogyan értékelné a curieruladventist.ro honlapot?

- nem frissítik és fölösleges nem frissítik, de hasznos frissítik, de fölösleges
 frissítik és hasznos

10. Milyennek látja a folyóirat teológiai beállítottságát?

- szélsőséges tradicionalista konzervatív konzervatív, ugyanakkor nyitott
 liberális

III. Javaslatok a folyóirat minőségének javítására:

a) *rovatok*

b) *témák*

c) *képek*

d) *formátum, külalak*

e) *szerzők*

f) *honlap*

IV. Egyéb megjegyzések

Ha szeretne szerzőként bekapcsolódni az **Adventszemle** folyóirat megvalósításába, írja le az adatait:

Név: _____

Telefonszám: _____

E-mail cím: _____